

அச்சவேலி ச. குமாரசாமிக்குருக்கள் வெளி யிடு.

கொப்பிரகாரிகை

முன்றும் புத்தகம்.

【நான்காம் வகுப்புக்குரியது.】

237-71

பாடத்துக்காக
இலங்கை வித்தியாபிரகார சபையாரல்
சிபாரிசு வெய்யப்பெற்று,
வித்தியாகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பெற்றது.

1956.

சிவமயம்.

தசவப்பிரகாசிகை

முன்றும் புத்தகம்.

[நான்காம் வகுப்புக்குரியது.]

237-71

ஆச்சுவேலி

சரஸ்வதிலீத்தியாகாலீ மாணேசர்

சிவபூர்ணி. ச. குமாரசுவாமிக்குருக்கள்

அவர்களால் எழுதப்பெற்று,

ஒடு குருக்களவர்களின் புத்திரர்
சிவபூர்ணி. வைத்தீசுவரக்குருக்களால்

பருத்தித்துறை
கலாஷி தியங்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஜம்தாம் பதிப்பு.

மன்மதலரு மாசிம்.

1956.

விலை தமி 60.

பொருளடக்கம்.

	முகவரை.		பக்கம்.
ஈ.	வலம்புரிவிநாயகர்	...	த
உ.	திருக்கேதிச்சரம்	...	ஈ
ஒ.	திரிகோணமலி	...	இ
ஓ.	நடராஜப்பெருமான்	...	எ
ஏ.	மாசிமகம்	...	கூ
ஒ.	ஏதோழம்	...	கக
ஏ.	சிவபெருமான் இயக்கவடிவு கொண்டது	...	கங
ஒ.	மகிடாசரசங்காரம்	...	கச
ஒ.	சுப்பிரமணியக்கடவுள் மரக்கலமேறி வந்தது	...	கக
ஒ.	" ஆட்டுக்கடாலை வாகனமாகக்கொண்டது	கஅ	
கக.	உருத்திராகழம்	...	கக
கஈ.	திருங்கிதேவார்	...	க.ஓ
கங.	மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்	...	க.ங
கஞ.	" " II	...	க.ங
கஞ.	திருநாளீப்போவார்நாயகர்	...	கஞ
கக.	விட்டுண்ணு சிவபூசை செய்தது	...	க.க
கங.	அரதத்தாசாரியர்	...	க.ங
கஞ.	" II	...	க.ங
கக.	பெரியோரச்சேஷித்தல்	...	கக
கஈ.	தருமம்	...	கக
கங.	ஆற்றமுகநாவலர்	...	க.ங
கங.	தோத்திரத்திரட்டு	...	க.ங

கத்தியருபச் சிறப்புப்பாயிரம்.

கோப்பாய், ஆசிரியகலாசாலை அதிபர்
ஸ்ரீமத். அ. பொன்னையா அவர்கள் எழுதியது:

கைவப்பிரகாசிகை என்னும் பெயருடைய வாசக புத்தகங்கள் நல்ல இனிமையான செந்தியிழ்நடையால் எழுதி அங்கி டப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் நூலாசிரியர் அஷ்கவேலி பிரஸ்தி. ச. குமாரகவாமிக்குருக்களாவர். கைவசாஸ்திர மகாபண்டிதராகிய இவர் கைவகயஞானவளர்ச்சியும் பக்திவளர்ச்சியும் சிறு வர்க்குச் சித்திக்கும்படி தெய்வ சித்திரங்களையும், சிவபத்தர், வேந்தர், புலவர் சித்திரங்களையும் வகுப்புகட்கேற்ற படிமுறையாக வகுத்துக்கொத்து இவ் வாசகபுத்தகங்களை நயம்படதூக்கி யுள்ளார். இப்புத்தகங்களை முதற்புத்தகத்தை இரண்டாம் வகுப்பிற்கும், இரண்டாம்புத்தகத்தை மூன்றாம்வகுப்பிற்கும், மூன்றாம் புத்தகத்தை நாலாம்வகுப்பிற்கும் கதாவாசகபுத்தகங்களாகக் கொண்டு, கைவப்பாடசாலைகளிலே கற்பித்தல் உசிதமாகும். இவை சமயங்களர்ச்சியேன்றி இலக்கியச்சுவையையும் உறிக்கச் செய்வனவாம்.

ஆசிரியகலாசாலை,
கோப்பாய்.
23-5-35.

அ. பொன்னையா.

மதிப்பு தை.

பாதுகோயிலாடினம்

ஸ்ரீஸ்ரீ முத்துக்குமாரத்தம்பிரான் சுவாமிகள்.

தங்கள் சைவப்பிரகாசிகைப் புத்தகங்கள் இக்காலத்துக்கலாசாலை மாணவர்களுக்குச் சைவசமய உணர்ச்சியோடு ஒழுக்கத்தையும் உண்மையான இனிய கலதகள் வாயிலாக நன்றாகுட்டும் முறையில் அமைந்துள்ளன. சிறிது கல்வியுடைய முகி யோர்க்கும் பெரும்பயன்றருவனவே. இவற்றுட் கூறுஞ் சரிதங்கட்கியங்கத் திருமுறைப்பாசரங்களைத் தந்துரைத்தமை பாராட்டத்தக்கது.

பண்டிதர் கு. குமர்சாமிப்பிள்ளை
பேரர்ட் உயர்தாகலாலை, பஹரி.

தாங்கள் வெளியிட்டுள்ள சைவப்பிரகாசிகை என்ற பெயர் புனைந்துள்ள புத்தகங்களால் நம் சைவமாணவர்கள் நாத்திகைப் படுகுழியில் விழாமல் ஆத்திகம் பெற்று நம் சிவபரஞ்சுடையை என்றும் வழிபட்டுத் திருவருளைப்பெற்று உய்வார்கள் என்பதில்யாதும் தடையில்லை என்பது எனது கருத்து.

வ
சிவமயம்.

சௌப்பிரகாசை முன்றும் புத்தகம்.

க. வலம்புரி விநாயகர்.

கருணாதியாகிய விநாயகக்கடவுள் தமது கணங்க
ளோடும் எவ்விடத்திலும் உலாவித் திருவிளையாடல்
செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டார். அவர் பாதாளத்
தில் உள்ள சர்ப்பங்களை எடுத்து ஆபரணமாகத் தரிப்
பார். நவக்கிரகங்களையும் நகூத்திரங்களையும் இராத்
தினமாலையாகத் தரிப்பார். கங்காநிரை எடுத்துத் திரு
முடியிலே தரிப்பார்.

அக்கடவுள் ஒருதினம் நீர்விளையாட்டிற் காதல்
கொண்டு, சமுத்திரம் யாவையும் உழக்கி விட்டுனை
நித்திரைசெய்கின்ற பாற்கடலை அடைந்தார். அக்கட

வின் நீர் முழுவதையும் தமது துதிக்கையினால் அள்ளி னர். விட்டுனு முதலிய தேவர்களும் அங்கீருடன் அவருடைய துதிக்கையிற் புகுஞ்தார்கள். பாற்சமுத்திர நீர் வற்றியது. விநாயகக்கடவுள் தமது திருக்கரத்தினால் அள்ளிய நீரை மீளப் பூமியில் விடுத்தார். அங்கீருடன் விட்டுனு முதலியோர்களும் பூமியில் விழுந்தார்கள். விழுந்த அவர்கள் ஓரிடத்திலே திரண்டு, தாங்கள் துண்பமடைந்தமையைத் தங்களுள்ளே பேசினார்கள்.

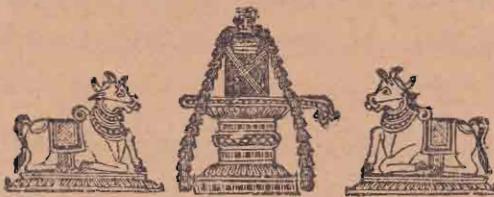
விட்டுனு பூமியில் விழுந்தபொழுது, அவருடைய இடக்கரத்தில் இருந்த பாஞ்சசன்னியம் என்னுஞ் சங்கு வழுவிவிட்டது. விட்டுனு சங்கைக்காணுதவராய், அதை எங்குஞ் தேடினார். தேடியவிடத்து அதை விநாயகரது கணத்தலைவர்களுள் ஒருவர் வாயில் வைத்து ஊதுவதைக் கண்டார். உடனே விட்டுனு காஞ்சித் தலத்தை அடைந்து, அத்திகிரியில் வலம்புரிவிநாயகரைத்தாபித்துப் பூசைசெய்து, “அடியவருடைய இடரை அசற்ற அவதரித்தவரே! அடியேன் உம்முடைய துதிக்கையிற் புகுஞ்து வரப்பெற்றேன்; ஆகையினால் யான்பரிசுத்தமுடையவனுமினேன்; அப்பொழுது அடியேனது கரத்தினின்றும் நீங்கிய எனதுசங்கு உம்முடைய கணாதரது கையில் இருக்கின்றது; அதை இப்பொழுதே தந்தருளுக” என்று இரங்தனர்.

விநாயகக்கடவுள் அவருடைய முன்னிலையிலே தோன்றிப் பூதகணத்தலைவருடைய கையில் இருந்த பாஞ்சசன்னியம் என்னுஞ் சங்கைக்கொடுத்து “இன்னும் உனக்கு வேண்டியது யாது” என்று அருளினார். “தலைவரே! இவ்வத்திகிரியில் எங்காளும் வீற்றிருஞ்து அடியார்கள் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். விநாயகக்கடவுள் “அவ்விதமாகுக” என்று கிருபைசெய்தருளினார்.

திருநாவுக்கரசுநாயனர்.

[பண் - காந்தாரம்]

பலபலகா மத்தராகிப் பதைத்தெழுவார் மனத்துள்ளே
கலமலக்கிட் டுத்திரியுங் கணபதியென் ஞாங்களிறும்
வலமேங் திரண்டுகட்டரும் வாங்கமி லாமலையும்
நலமார்கெடி லப்புனலு முடையாரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சுவ தியாதோன்று மில்லை யஞ்சு வருவது மில்லை.

2. திருக்கேதீச்சுரம்.

பூர்வத்தில், ஆதிசேடனும் வாடுதேவனும்
“யானேவலியவன்; யானேவலியவன்;” என்று தனித்
தனியே தம்மை மதித்துப் பெருமிதங்கொண்டு, பெரும்
போர்புரிவாராயினர். ஆதிசேடன் தன்னுடைய ஆயிரம்
படங்களினுலே, மேருவின் சிகரங்களைச் சீக்கிரமாக
மறைத்தான். வாடுதேவன் அதைக்கண்டு கோபங்
கொண்டு, ஆதிசேடனுடைய படங்களைச் சிதறும்படி
அடித்து, அம்மேருவின் மூன்றுசிகரங்களைப் பிடுங்கி
எறிந்தான்.

அவற்றுள் முதலாவது சிகரம் திரிகூடம். அங்கி
கரத்தை இந்திரனுடைய கட்டளைப்படி விசுவகன்மா
இலங்கையாக இயற்றினான். இரண்டாவதுசிகாம் திருக்
கேதீச்சுரம். இது தேவத்தச்சனகிய மகாதுவட்டா
என்பவனுலே, சிவாஸ்யமாகச் செய்யப்பட்டது. ஆககே
சிவபெருமான் அடியார்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்தற்

பொருட்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அத்தலத்தில் தேவர்கள் அர்த்தயாமழுசை செய்து வணங்குவார்கள்.

மகாதுவட்டா என்பவன் பாலாவிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, கேதீச்சரநாதரது உபயதிருவடி களையுங் தியானஞ்செய்து, அப்பெருமானுக்கு அனேக திருப்பணிகளையற்றி, அங்கேயேயிருந்து, சரீரம் நீங் கப்பெற்றுன். இக்காரணத்தால் திருக்கேதீச்சரத் துக்கு மகாதுவட்டாபுரம் என்னும் நாமம் பொருங் திற்று. மகாதுவட்டாபுரம் என்பது மாதோட்டம் என வழங் கப்படுகின்றது.

மூன்றாவதாகிய கந்தமாதன சிகரம் இராமேச சரத்தின் சமீபத்திலே விழுங்கு இன்றும் அந்த நாமத் தோடு சிவத்தலமாக இருக்கின்றது.

திருக்கேதீச்சரம் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாய ஞாதும், சுந்தரமூர்த்திநாயஞாதும் தேவாரம் பெற்ற ஈழமண்டலத் தலமாகும்.

சுந்தரமூர்த்திநாயஞார்.

[பண்-கட்டபாடை.]

முவரென விருவரென முக்கண்ணுடை மூர்த்தி மாவின்கனி தூங்கும்பொறின் மாதோட்டநன் னகரில் பாவம்விளை யறுப்பார்ப்பில் பாலாவியின் கரைமேல் தேவன்னெனை யாள்வான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே.

ந. தூர்கோணமலை,

வேறுமேர்காலத்தில் ஆதிசேடனுக்கும் வாயு தேவனுக்கும் பக்கயுண்டாயது. ஆதிசேடன் சிவானுக்கிரகத்தினால் கைலாசகிரியின் கொழுமுடிகளைத் தனது படங்களினால் மூடினான். வாயுதேவன் கோபங்கொண்டு மிக்க வேகத்துடன் அவ்வாதிசேடனை அடித்தான். ஆதிசேடன் சிவபெருமானது ஆஞ்ஜெயினால் ஒரு படத்தை உயர்த்தினான். வாயுதேவன் பெருவலியடையவனுய்த் திருக்கைலாசமலையின் தென்புறத்துள்ள மூன்று கொடுமுடிகளைப் பிடிக்கிக்கொண்டு தெற்கு நோக்கி வந்தான். அவற்றுள் முக்கோணவடிவுள்ள நடுக்கொடுமுடியை உலகங்களையின் பொருட்டு இலங்கையிலுள்ள சமுத்திரக்கரையிற்றுபித்தான். இம்மலை முக்கோணவடிவாய் இருத்தலினாலே திரிகோணமலை என்னும் நாமத்தைப் பொருந்தியது. வாயுவினாற் பிடுங்கப்பட்ட மற்றைய இரண்டு சிகரங்கள் திருக்காளத்தியும், திரிசிராப்பள்ளியுமாம்.

திருவாசூரில் இருந்த மனுதீகண்ட சோழமகாராசாவினுடைய புத்திரராகிய வரராமதேவசோழர் திரிகோணமலையையடைந்து சிவாலயத் திருப்பணிகள் பலவற்றைச் செய்வித்தார். சிவபெருமானுடைய கிருபையினாலே அவருக்கு ஒரு சற்புத்திரன் பிறந்தான். பிறக்கும்பொழுது அவனுக்கு நெற்றியில் ஓர் கொம்பு இருந்தமையால் * குளக்கோட்டன் என்று நாமகரணம் வைக்கப்பட்டது. வரராமதேவசோழர் சிலகாலம் அரசாட்சிசெய்து, சிவபதமடைந்தார். பின்பு குளக்கோட்டன் முடிசூட்டிச் செங்கோல் செலுத்தினான்.

அவன் வேதாகமங்களை ஒதியுணர்ந்தவன். வில்வித்தை குதிரையேற்றம் முதலியவைகளைக்கற்றுப் பாண்

* குளம்—நெற்றி.

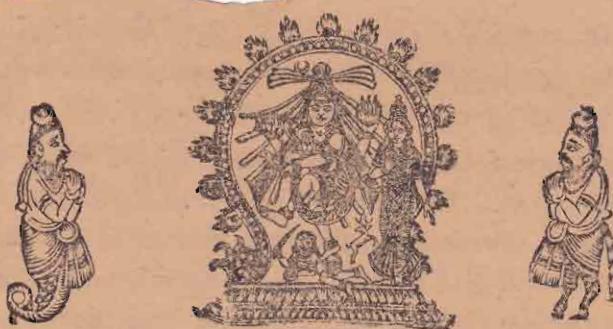
டி த்தியமடைந்தவன். பொறுமையிலும் அறிவிலும்கீழ் தியிலும்குறைவில்லாதவன். விபூதியிலும், உருக்கராக்ஷத்திலும், சிவனடியாரிடத்திலும் அன்புள்ளவன். அவன் கோணேசருக்குத் திருப்பணிகளை விசேஷமாக இயற்றுவித்தான். சிவப்பிராமணரைக்கொண்டு, நித்தியம்நையித்தியம் காமியம் என்னும் கிரியைகளைச் செய்வித்தான். கோயிலுக்காகிய வயல்களை விளைவிப்பதற்காக, கந்தளாய்க்குளத்தைக் கட்டுவித்தான். அவன் பின்புஞ் சிலகாலம் இருங்கு அரசாண்டு, கோணேசருடைய திருவாடத்தாமரைகளை அடைந்தான்.

திரிகோணமலை திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயகரை தேவாரம்பெற்ற திவ்வியதலமாகும்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

[பண்-புறார்மை.]

எடுத்தவன் றருக்கை யிழுத்தவர் விரலா
லேத்திட வாத்தமாம் பேறு
கொடுத்தவர் செல்வங் தோன்றிய யிறப்பு
யிறப்பறி யாதவர் வேள்வி
தடுத்தவர் வனப்பால் வைத்ததோர் கருணை
தன்னருட் பெருமையும் வாழ்வும்
கொடுத்தவர் விரும்பும் பெரும்புக மூளர்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

ந. நடராஜப்பெருமான்.

முன்னெரு காலத்தில் சிவபெருமான் தேவதாருவனத்திலுள்ள முனிவர்களுக்குத் தமது திருநடனத்தைக் காட்டியருளினார். விட்டுணு பின்னெரு தினம் அந்த நிருத்தத்தை நினைத்தார். நினைத்து, சேடராகிய சயனத்தின்மீது துயில்செய்வதை யொழித்து “ஹர ஹர சங்கர” என்று உச்சரித்துச் சிவபெருமானைத் தியானித்தார். ஆதிசேடர் விட்டுணுவைவணங்கி, “நீர் இப்படிச் செய்தமையைச் சொல்லவேண்டும்”என்றார். விட்டுணு சேடரை நோக்கி, பரமசிவன் முனிவர் பொருட்டுச் செய்தருளிய நடனத்தை உபதேசித்தார்.

ஆதிசேடர் சிவபெருமானைத் தரிசிக்க விரும்பி விட்டுணுவிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய் கைலாசத்தின் பக்கவில் இருந்து தவஞ்செய்தார். சிவபெருமான் அவருடைய முன்னிலையிலே தோன்றி யருளி, அவருக்குத் தீகை செய்தருளினார். அதன் பின்பு, “தில்லைவனத்திலே மூலவிங்கம் இருக்கிறது; அதற்குத் தெற்கே ஒரு சபையுண்டு; அங்கே நாம் நடனஞ்செய்வோம்; நீ முன் அத்திற்முனிவருக்குப் பின்னையாய்ப் பதஞ்சலி என்னும் பெயரைப் பெற்றோய்; அவ்வடிவத்தோடு நாகலோகத்துக்குச்சென்று, அவ்விடத்திலிருந்து தில்லைவனத்தை அடைவாய்; அங்கே வியாக்

சிரபாதன் தவஞ்செய்துகொண்டு இருக்கிறான்; நீயும் அனுடன் இருக்குதி; நாம் எமது நடனத்தைக் காட்டு வோம்” என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

ஆதிசேடர் பதஞ்சலி வடிவம்பெற்று, நாகலோ கத்தையடைந்து, சிவபெருமானை வழித்துணியாகத் தியானித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்தினின்றும் ஒரு குகைவழியாக ஏறிப் பூமியை அடைந்தார். அவர் தில் லீலையை வணங்கி, வியாக்கிரபாதமுனிவரைக் கண்டார். அம் முனிவர் பதஞ்சலி முனிவரைச் சிவகங்கையில் ஸ்நா னஞ் செய்வித்து, திருமூலட்டானாவிங்கத்தை வணங்கும்படி ஏனினார். அதன்பின் தாம் ஆன்மார்த்தமாகப் பூசித்துவங்த விங்கத்தையும் வணங்கச் செய்து, அவருக்குக் கிழங்கு பழம் முதலியவற்றினாலே விருந்து செய்வித்தார். பதஞ்சலிமுனிவரும் ஒரு சிவலிங்கத்தை ஆன்மார்த்தமாகத் தாயித்தார். அவர்கள் இருவரும் தேவரீரது நடனத்தைத் தரிசிப்பித்தருளுக்” என்று பிரார்த்தித்து, எண்ணில்லாதகாலங் தவஞ்செய்தார்கள். நடனத்தைத் தரிசிக்கும்படி தவஞ்செய்திருந்த மூவாயிரம் முனிவர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்தார்கள்.

இப்படி நிகழுஷ் காலத்திலே, கெப்பூஸும், பூர்ஜோயும், வியாழுக்கிழமையும், சித்தயோகமும் கூடிய தீணம் வந்தது. சூரியன் உச்சியை அடைந்தான். வியாக்கிரபாதமுனிவர் பதஞ்சலிமுனிவர் என்னும் இருவரும் தமதுநடனத்தைத் தரிசிக்கும்படி சிவபெருமான் ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்தருளினார். அவர்கள் ஆணவம் கீங்கித் திருநடனத்தைத் தரிசித்துப் பேரானாக்கம் அடைந்தார்கள். பிரமா விட்டுனாமுதலிய தேவர்களும் மூவாயிரம் முனிவர்களும் பிறரும் சிவபெருமானுடைய கிருபையால் திருநிருத்தத்தைத் தரிசித்தார்கள்.

சிவபெருமான் வியாக்கிரபாத முனிவரையும், பதஞ்சலி முனிவரையும் நேர்க்கி “நீங்கள் விரும்பிய

வரங்களைச் சொல்லுவ்கள்” என்றாருளினார். வியாக்கிர பாதர் “யான் சிவாகமவிதிப்படி பண்ணுகின்ற பூசையை ஏற்றாருளவேண்டும்” என்றார். பதஞ்சலிமுனிவர் இச்சபையிலே “இன்றுமுதல் எக்காலமும் தேவியாருடன் திருக்டனஞ் செய்தாருளவேண்டும்” என்றார். சிவபெருமான் “அவ்விதமே ஆகுக” என்று சிருபை செய்து, மற்றையோர்களுக்கும் அவ்வவர் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்தாருளினார்.

இ. மாசிமகம்.

மிகப்பழைய காலத்திலே ஒரு அரசன் இருங்தான். அவன் மிகக் கொடியவன். அவனை வெல்லுவதற்கேற்ற உபாயத்தைச் சொல்லும்பொருட்டு, வருண தேவனிடத்தில் அவனுடைய குரு இருளிலே வந்தார். வருணன் அவரைப் பகைவனென்று நினைத்துத் தனது பாசத்தைவீசினான். உடனே ஒரு இறங்கார். குருவைக்கொன்ற கொலைப்பாவத்தினால் ஒரு பிசாச வடிவங்தோற்றியது. அது அவனை இரண்டுகால்களோடு இரண்டு கைகளும்பொருந்த, கழுத்தோடு கூடும்படி கட்டிச் சமுத்திரத்தினுள்ளே கொண்டுபோய்விட்டது. வருணன் நெடுங்காலமாகத் துன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு, அங்கேகிடந்தான். அதை நீக்க ஒருவராலும் முடியாதாயிற்று.

பூமியிலுள்ளவர்களும் தேவர்களும் சிவபெருமானுடைய திருமுனினிலையை அடைந்து, “வருணனுடைய துன்பத்தை நீக்கியாருளுக” என்று விண்ணப்பித்தார்கள். சிவபெருமான் சமுத்திரத்துக்கு எழுந்தருளி வருணனுடைய கட்டை அறுத்தாருளினார். வருணன் எழுந்து சிவபெருமானை வணங்கி, “மாசிமகமாகிய இத்தினத்திலே, இத்துறையில் ஸ்நானங்குசெய்தவருடைய

பாசத்தை நீக்கி, அவர்களுக்கு முத்தியைக் கொடுத் தருள் வேண்டும்; இத்துறையில் தேவரீர் எழுந்தருளுதலும் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்து வரங்களைப் பெற்றுள்.

இந்தச் சரித்திரத்தை வியாக்கிரபாதமுனிவர் இரணியவர்மச் சக்கரவர்த்திக்குச் சொன்னார். அவர்மாசிமகம் வர, சிதம்பரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுக்குக் கொடியேற்றுவித்தார். தேவர்களும் முனிவர்களும் பிறரும் வந்து திருவிழாவைத்தரிசித்துக் “கனகசபைக்குத் தலைவரே அருள்செய்க” என்று வேண்டினார்கள்.

தேவர்கள், சிவபெருமான் சமுத்திரத்துக்கு எழுந்தருளும் வழியை அலங்காரஞ் செய்தார்கள். சிவபெருமான் சமுத்திரத்துக்கு எழுந்தருளினார். எழுந்தருளுவதை, பாசக்கட்டுநீங்கிய வருணன் கண்டு எதிர் கொண்டு நமஸ்கரித்தான். சிவபெருமான் வருணனது பாசத்தை நீக்கி அருளிய துறையிலே திருமஞ்சனஞ் செய்து அடியார்களுக்கு அனுக்கிரகித்துக் கனகசபையினுள்ளே புகுந்தருளினார்.

பாசயறுத்துறை சிதம்பரத்துப் பத்துத்தீர்த்தங்களுள் ஒன்று. யாசியகத்தில் தீர்தோற்சவம் இப்பொழுதும் நடைபெற்று வருகிறது.

திருஞானகம்பந்தர்.

[பன்-சூகமாம்.]

மடலார்ந்த தெங்கின் மயிலையார் மாசிக்
கடலாட்டுக் கண்டான் கபாலீச் சுமமர்ஞ்தான்
அடலா னேறுநு மதிக ளட்பரவி
நடமாடல் காணுதே போதியோ பூம்பாவாய்.

கூ. பரதோஸம்.

அவனர்களும், தேவர்களும் ஒருவரோடொரு வர் எதிர்த்துப் பலகாலம் போர்ப்பிக்காரர்கள். இரு திறத்திலும் பற்பலர் விரைவில் இறந்தார்கள். அவர்கள் போரைவிடுத்து, பிரமாவை அடைந்து வணங்கி “நாங்கள் பலநாள் இறவாமலிருந்து யுத்தஞ் செய்யும்படி பாற்கடலீக்கடைந்து, அதிலுள்ள அமிர்தத் தை எடுத்துத் தந்தருளும்” என்று வேண்டினார்கள்.

பிரமதேவர் அவர்களுடன் பாற்சமுத்திரத்தை அடைந்து, விட்டுனுவைத்துதித்தார். அவர் “நீங்கள் இங்கே வந்தகாரணம் என்னை?” என்றார். பிரமா தேவர்களும் அவனர்களும் வேண்டிக்கொண்ட குறையைச் சொன்னார். விட்டுனு பாற்கடலீக் கடையும் படி அவர்களுக்குக் கற்பித்தார். மந்தரமலையை மத்தாகவும், வாசுகியை நானுக்கவுங்கொண்டு தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலீக் கடைந்தார்கள். அப்பொழுது வாசுகி பொறுக்கமாட்டாது மயங்கி விஷத்தைக் கக்கியது. பாற்கடலும் விஷத்தை உமிழுந்தது.

விட்டுனு முதலிய தேவர்கள் அதனைச்கண்டு அஞ்சி ஓடுவாராயினார். அந்தஞ்சு அவர்களை வலமும் இடமாக மறித்துத் தொடர்ந்தது. தேவர்கள் திருக்கைலாசத்திற்குச்சென்று, இடப்பேதேவருடைய சமீபத் திற்போய் ஓளித்து நின்று, சிவபெருமானைத் தேரத்திற்குசெய்தார்கள்.

சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே, அவரது திருமருங்கிலே தொண்டுசெய்தொழுகுகின்ற சுந்தரர் அவ்விஷத்தைப் பற்றிக்கொண்டுவந்து கொடுத்தார். சிவபெருமான் அவ்விஷத்தை இடப்பேதேவருடைய இரண்டு கொம்பினாலுமேயிருந்து திருக்கரத்திலேற்று உட்கொண்டிருளினார். அது திருமிடற்றிற் சென்றது.

எம்பெருமான் அதீன் அங்கே நிறுத்தியருளினார். தேவர்கள் துன்பம் நீங்கி மகிழ்ச்சியடைங்கார்கள். சிவபெருமான் அக்கொம்பினடுவே நின்று திருநிருத்தஞ் செய்தருளினார். அக்காலமே பிரதோஷகால மென்று சொல்லப்படும்.

சனிக்கிழமையும், திரயோதசித்திதியுஞ் சேர்ந்து வருந்தினத்தில் பாதிச்சூரியன் மறையும் அந்திக்காலத்தில் விடத்தை அழுதுசெய்தருளினார். ஆதலாற் சனிப்பிரதோஷம் விசேடமாம்.

பிரதோஷவிரதத்தை அனுட்டிப்பது உத்தமம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

[திருக்கேள்விகள்]

வடங்கெழு மலைமத்தாக வானவ ரசர ரோடு
கடைந்திட வெழுந்த நஞ்சங் கண்டுபல ரேவாஞ்சி
அடைந்துநஞ்ச சனை மென்ன வருள்பெரி துடைபராகித்
தடங்கட னஞ்ச முன்டார் சாய்க்காடு மேவினுரே.

காளமேகப்புலவர்.

அண்டர் கடல்கடைந்த அஞ்சாஞ்சன் டானவிடம்
கண்டமட்டுற் கண்ணுதலோன் கண்டத்திற்—கொண்டிலனேல்
அங்கமலை வாணியெனும் ஆயிழையார் தங்கழுத்தின்
மங்களாண் எதுரைமின் மற்று.

எ. சிவபெருமான் இயக்கவடிவங் கொண்டது.

முற்காலத்திலே தேவர்களுக்கும் அசரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தது. அந்தயுத்தத்திலே அசரர் கள் வெற்றி அடைந்தார்கள். பின்னர், யுத்தத்திலே தேவர்கள் சிவபெருமானது கிருபையினுலே வெற்றி பெற்றூர்கள், அசரர்கள் அடியோடு அழிந்தார்கள்.

தேவர்கள் தாங்கள் வெற்றிபெற்ற களிப்பி ஒலே அகங்காரங் கொண்டார்கள். அவர்கள் ஒவ் வொருவரும் தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்து யுத்தத் திலே வெற்றிவந்ததற்குக் காரணம் தாமே என்று கூறினார்கள். பின்பு கெறுவத்தினாலே சிவபெருமா ஜையும் மறந்தார்கள்.

சிருபைக்கடலாகிய சிவபெருமான் தேவர்களுடைய அகங்காரத்தை நீக்கியருளுவதற்காக ஒரு அழிய இயக்கவடிவத்தைக்கொண்டு, தேவர்கூட்டத்தின் கடுவே தோன்றினார். தோன்றிய கடவுள் அத்தே வர்களது முன்னிலையிலே ஒரு துரும்பைநட்டு, “இந்தத் துரும்பைத் துணிக்கவல்லவனே அசர்களைக் கொன்றவீரன்” என்றார்.

இந்திரன், பிரமா, விட்டுனு முதலியதேவர்கள் எல்லோரும், தங்கள் தங்கள் படைக்கலங்களை அத்துரும்பின்மீது செலுத்தி, அதனை அசைக்கவும் வளிமை இல்லாதவர்களாய், செருக்கு நீங்கினார்கள். தேவர்கள் இயக்க சூபங் கொண்ட சிவபெருமானைப் பார்த்து “நீ யாவர்” என்றார்கள். உடனே அவனியக்கர் மறைந்தருளினார். அப்பொழுது, உமாதேவியார் தேவர்களது முன்னிலையிலே தோன்றினார். தேவர்கள் வணங்கினார்கள். உமாதேவியார் “இயக்கவடிவங்கொண்டு எழுந்தருளி வந்தவர் சிவபெருமானே” என்று உணர்த்தி மறைந்தருளினார்.

தேவர்கள் காஞ்சிபுரத்தை அடைந்து, தங்கள் அகங்காரத்தை நீக்கிய சிவபெருமானைப் பூகித்து இஷ்டமான வரங்களைப் பெற்றார்கள்.

அ. மகிடாகுரசங்காரம்.

இருட்டிகர்த்தாவாகிய பிரமாவும், திதிகர்த்தாவாகிய விட்டுனுவும் பகைத்து, பலகாலமாக யுத்தஞ்செய்தார்கள். இப்படி யுத்தமானது நடக்க, பிரமதேவர் மகிடாகுரன் என்பவனைப்படைத்து, விட்டு ணுவை எதிர்க்குமாறு அனுப்பினார். விட்டுனுவும் உடனே, புலிமுகன் என்பவனை உண்டாக்கி, பிரமதேவரை எதிர்க்குமாறு விடுத்தார்.

பிரமா விட்டுனு ஆகிய இருவரும் தம்மை எதிர்த்துவந்த இரு அசரர்களோடும் யுத்தம்செய்து ஆற்றுதவர்களாயினர். உலகம்மூழுவதும் அசரர்களாலே துன்பமெய்தி வருந்தின. விட்டுனுமுதலிய தேவர்கள் திருக்கயிலாசமலையை அடைந்து சிவபெருமானை வணங்கி, அசரர்களது கொடுமைகளை விண்ணப்பித்தார்கள்.

பரமசிவன் தமது வரம்பாகத்தில் இருக்கும் உமாதேவியாரை நோக்கினார். நோக்கியபொழுது, உமையம்மையாரது திருமுகத்தினின்றும், தூர்க்காதேவி தோன்றினார். சிவபெருமான் தூர்க்கையைப் பார்த்து, “மகிடன் புலிமுகன் என்னும் இரண்டு அச

ரர்களாலும் தேவர்கள் துன்பம் அடைகின்றார்கள். ஆகையால் அவ்வனர்களைக் கொன்று, தேவர்களை அனுக்கிரகித்து வரக்கடவாய்' என்று கட்டளையிட்ட ருளினர்.

தூர்க்காதேவி விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்று யுத்தகளத்தையடைந்து, புலிமுகனைச் சங்க ரித்தார், பின்பு மகிடனேடு எதிர்த்தார், மகிடன் கோபித்துப் பலகாலம் யுத்தஞ் செய்தான். தூர்க்காதேவி தமது திருக்கரத்திற் பொருந்திய வாட்படையினால் அவனுடைய தலையைவெட்டினார். இரத்தம் ஆரூப்பெருக, வெட்டிய*மகிடத்தலை விரைந்தெழுந்து போர்செய்தது. தூர்க்காதேவி சூலத்தை எடுத்து, எருமைத்தலையின் உச்சியிலே குற்றி, அதனைத் தமது திருவடியினாலே மிதித்தருளினார்.

தேவியாருடைய திருவடிபட்டவுடனே, மகிடன் எருமைத்தலை நீங்கி, பலவிதமாகத் தோத்திரங்கெய்தான். தேவியார் அவனுக்கு அனுக்கிரகங்கெய்து, அவளைச் சிவகணங்களுக்குத் தலைவனுக்கி, திருக்கணவாசமலையை அடைந்தார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

[திருத்தாண்டகம்.]

மாலாலு மறிவிய வரதர் போலு
மறவாதார் பிறப்பறுக்க வல்லார் போலும்
நாலாய மறைக்கிறைவரானார் போலும்
நாமவெழுத் தைஞ்சாய நம்பர் போலும்
வேலார்கை வீரியைமுன் படைத்தார் போலும்
வியன்வீழி மிழலையமர் விகிரதர் போலும்
ஆலால மிடற்றக்கி யளித்தார் போலு
மழுயேனை யானுடைய வடிகடாமே.

* மகிடம்—எருமை.

கூ. சுப்பிரமணியக்கடவுள் மரக்கலமேறி வந்தது.

சுப்பிரமணியக்கடவுள் தெய்வயானை அம்மையார் வள்ளியம்மையார் என்னும் இருசத்திகளுக்கும் கதிர்காமத்தின் பெருமையை உபதேசித்தருளினார். தேவிமார் இருங்கும் கடவுளைவணக்கி, “சுவாமீ! நாங்களும் அத்தலத்தில் வசிக்க விரும்புகின்றோம்” என்றார்கள். உடனே சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவ்விரண்டு சத்துமார்களோடும் வீரவாகுதேவர் முதலிய வீரர்களும் தேவர்களும் தம்மைச்சூழ்ந்துவர வேதாரணியத்தை அடைந்தார். ஒரு திருவிலையாட்டாக விசுவகான் மாவை நோக்கி, “யாமெல்லோரும் கடவுள்கடந்து செல்லுவதற்கு ஒருமரக்கலத்தை உண்டாக்குதி” என்றார். தேவத்தசன் உடனே ஒரு மரக்கலத்தை உண்டாக்கினான்.

சுப்பிரமணியக்கடவுள் பிரமா முதலிய தேவர்களுடனும், வீரர்களுடனும் மரக்கலத்திலேறி, இலங்கையின் வடபாகச்தில் இருக்கும் காங்கேன் துறையில் இறங்கியருளினார். விசுவகான்மா கடவுளுடைய சிருபாயினால் ஒரு ஆயத்தை உண்டுபண்ணினான். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவ்வாலயத்தில் ஏழு ந்தருளி னார். தேவர்கள் பூசித்து வழிபட்டார்கள். பின்பு கந்தசுவாமி மரக்கலமேறி, போலிகண்டிலிலூள்ள கடற்கரையில் இறங்கியருளினார்.

வியக மரக்கலமேறிவந்தது. சன

பொலிகண்டியில் நூள்ள வன்னிவனத்தில் ஈசுவகன்மா ஒரு ஆலயத்தை அமைத்தான். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்தார். தேவர்கள் கடவுளைப் பூசித்தார்கள். கடவுள் பூரணகிருபை செய்தருளினார். அன்றுதொடக்கம் வன்னிவனம் கந்தவளம் எனப் பெயர் பெற்றது.

சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவ்விடத்தினின்று மரக்கலமேறித் திரிகோணமலையையடைந்து அங்கேயுள்ள ஒரு மலையில் வீற்றிருந்தருளினார். அம்மலை அன்றுதொடக்கம் கந்தசுலாம்பிலை என்றுவழங்குகின்றது. அங்கேயிருந்த சமஞாசலம், மூளைங்காடு மூதலியதலங்களை அடைந்து வீற்றிருந்தார். அவ்வத்தலங்களில் தேவர்கள் பூசித்தார்கள். சுவாயி கிருபை செய்தார்.

பின்பு முருகக்கடவுள் சுப்போதகியில் வீற்றிருந்தார். தேவர்கள் அங்கே விடேசஷ்டபூசை செய்தார்கள். கடவுள் அதையேற்று உகந்தருளினார். அம்மலை அன்றுதொடக்கம் உகந்தம்பிலை என்று வழங்குகின்றது. சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவ்விடத்தினின்று கதிர்காட்டத்தை அடைந்து, சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தருளினார். தேவர்கள் பூசித்து வணங்கினார்கள். முருகவேள் கிருபை செய்தார்.

கந்தக்கடவுள் ஏறிச்சென்ற மரக்கலம் உகந்தமலைக்குச் சமீபமாக நிறுத்தப்பட்டது. அது இப்பொழுதுக் கல்வடிலாகக் காணப்படுகின்றது.

க. சுப்பிரமணியக்கடவுள்
ஆட்டுக்கடாவை
வாகனமாகக்கொண்டது.

நாரதமுனிவர் பூவலகத்திலே ஒரு யாகத்தைச் செய்தார். அங்க யாககுண்டத்தினின்றும் ஒரு ஆட்டுக்கடா தோன்றியது. அது கோபித்து ஆரவாரஞ்செய்தது. அதனைக்கண்டு யாகத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் பயந்து ஓடினார்கள்.

அந்தக்கடாவாரானது ஓடினாவர்கள் எல்லோரையுங் துரத்திச்சென்றது. அவர்களுள்ளே சிலரைக்கொன்றது. எவ்விடத்திலும் திரிந்து உயிர்களுக்கு நாசங்கெய்தது.

அப்பொழுது நாரதமுனிவர்முதலியோர் திருக்கைலாசமலையை அடைந்தார்கள். அங்கே சுப்பிரமணியப்பெருஷன் இருப்பதைக்கண்டு வணங்கினார்கள். சுப்பிரமணியக்கடவுள் “நீங்கள் மிக வருந்தினீர்கள்; நடந்தது யாது?” என்று வினவியருளினார். தேவர்களும் முனிவர்களும் வணங்கி “அடியேங்கள் ஒரு யாகத்தைச் செய்தோம். அதினின்னும் ஒரு ஆட்டுக்கடாத்தோன்றி, எங்களைக் கொல்லானினைத்தது. அதனால், யாங்கள் இங்கே ஓடிவாங்தோம். அது சிலரைக்கொன்றது. அந்த ஆட்டை அடக்கி, ஏங்களுக்குக் கிருபைசெய்தருளுக்” என்று விண்ணப்பங்கெய்தார்கள்.

கடவுள் வீரவாகு என்னும் வீரரைப்பார்த்து, “அந்த ஆட்டுக்கடாவை இங்கே கொண்டுவரக்கடவாய்” என்று கட்டளையிட்டருளினார். வீரவாகுதேவர் எங்குந் தேடி அதனைக்காணுமல், பிரமாவினுடைய உலகத்துக்குச்சென்றார். அவர் ஆட்டுக்கடா அங்கேசெல்வதைக்

கண்டு அது அஞ்சம்வண்ணம் ஆரவாரஞ் செய்து, அதன்கொம்பிலே பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோய், முருகக் கடவுளுடைய முன்னிலையிலேவீட்டார். தேவர் கனும் முனிவர்களும் “அடியேங்கள் உய்யும்பொருட்டு இவ்வாட்டுக்கடாவைத் தேவுரீர் வாகனமாகக்கொண்டிருந்ம” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். முருகக்கடவுள் அவர்கள் செய்ததவத்தினாலே அன்றுதொட்டு அதனை வாகனமாகக் கொண்டிருளினார்.

நாரதர் முதலியவர்கள் பூமியிலேசென்று யாகத் தை இடையூறு இல்லாத முடித்தார்கள்.

கக. உருத்திராக்ஷம்.

உருத்திராக்ஷம் சிவசின்னாங்களுள்ளொன்று. உருத்திராக்ஷம் என்பது சிவாரீானது திருக்கண்களிலிருந்து தோண்றியது எனப்பொருள்படும்.

முப்புரத்தவனர்கள் கோடிவருடங் தவஞ்செய்து பிரமதேவரிடத்தில் பல வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்கள் சிவபெருமானிடத்தில் அன்பு கொண்டு அப்பெருமானைப் பூசித்துவந்தார்கள். சிவ பூசை செய்தார்களாயினும் அசர குலத்திற் பிறக்க மையால் விட்டுண்டு முதலிய தேவர்களுக்கு அளவற்ற துன்பங்களைச் செய்தார்கள். தேவர்கள் வருந்திச் சிவ பிரானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தார்கள். சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் இடப வாகனத்தில் ஏழுந்தருளிவந்தார். தேவர்கள் தங்கட்குத் திரிபுரத் தவணைரால் உண்டான துன்பத்தை விள்ளைப்பஞ்செய்தார்கள், உடனே திருக்கைலாச ழதியினுடைய முன்று திருக்கண்களின்றும் எம்போல்வார் உய்தற்பொருட்டு நீர்த்துளிகள் விழுந்தன. அவற்றிலிருந்துதோன்றியமணிகளே உருத்திராக்ஷமாம். தோன்றும்போது அவ்வும் மணிகளோடு அவ்வற்றிற்குரிய மரங்களும் உதித்தன.

உருத்திராக்ஷமணி தரிப்பவர்கள் சிசாக்கவி
னலும் கிரகம் முதலியனவைகளினாலும் வாருங் துன்பழும்
பிறவித்துன்பழும் அகலப்பெறுவார்கள். உருத்திரா
க்ஷம் தரித்துக்கொண்டு மதுபானம் மாயிசபோசனம்
முதலியவை செய்தவர்கள் தப்பாது நரகத்தில்விழுங்கு
துன்பத்தை அனுபவிப்பார்கள்.

கட. திருநந்ததேவர்.

சிலாதனர் என்னும் பெயரையுடைய முனிவர்
திருவையாற்றையடைந்து, தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம்
பண்ணி, சிவபூஷசயும் சிவாலய தரிசனமுஞ் செய்து,
பலகாலப் தவமியற்றினார். சிவபெருமான் தோன்றி
“அன்பனே! உனக்குவேண்டிய வரம் யாது?” என்று
வினாவியருளினார். முனிவர் “அடியேனுக்கு இறவாத
ஒருபுத்திரனைத் தந்தருளவேண்டும்” என்று வின்னனப்
பஞ்செய்தார். பெருமான் “அவ்விதமே தந்தோம்”
என்றுகூறி மறைந்தருளினார்.

பின்பு முனிவர் யாகஞ்செய்யவிரும்பி, முதலில்
ஙுமிகை உழுதார். அப்பொழுது அங்கே பொற்பே
ஞையொன்றில் ஓர் குழந்தை இருக்கக்கண்டு, அதனை
எடுத்தார். அம்முனிவர் தமது வீட்டை அடைந்து, அக்
குழந்தைக்குச் செப்பேசர் என்று பெயரிட்டு வள¹
ர்த்துவருவாராயினார். அவருக்கு ஏழாவது வயது
வந்தபொழுது, மித்திராவருணர் என்னும் முனிவர் தந்
தையாகிய சிலாதன முனிவரைகொக்கி “இப்புத்திரன்
சிலகாலத்தில் இறப்பான்” என்றுகூறினார். தந்தை
யார் துன்பங் கூருவாராயினார்.

அதுகண்ட செப்பேசர் “யான் இறவேன்
அஞ்சற்க” என்று தந்தையாரைத் திடப்படுத்தித் திரு

வையாற்றை அடைந்து, சிவபெருமானைப் பணிந்து பெருங்தவஞ் செய்தார். சிவபெருமான் இடபவாகன ரூடாய்த்தோன்றி, “இயமன் உன்னுடைய உழிரைக் கவரமாட்டான்” என்று திருவாய்மலர்க்கு, தமதுதிருக்கரக்கை அவர் தலைமேல்வைத்துப் பரிசுத்தை செய்திருளினார். பரமசிவன் அதன்பின்னர் திருநெடிதேவர் என்னுக் தமது திருகாமத்தையும் மூன்றுதிருக்கண், பிறை, மான், மழு முதலியவற்றேடுகூடிய சாருபத்தையும் கொடுத்துச் சிவகணங்களுக்குத் தலைவராக்கியருளினார்.

திருந்திதேவர் பரமசிவனது உத்தரவின் படி சுபசை என்பவரை மணஞ்செய்தார். திருந்திதேவர் திருக்கைலாசமலையைக் காவல்செய்யும் அதிகாரத்தையும், குருசந்தானம் விளங்க முதற் குருவாயிருங்கு சனற்குமாரர் முதலிய முனிவர்களுக்கு வேத சிவாகமங்களை உபதேசிக்கும் முதன்மையையும் சிவபெருமானிடத்தில் பெற்றுக்கொண்டனர்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

[திருத்தாண்டாம்.]

முந்தி யிருந்தாயு நீபே பென்று
 முன்கபிலை மேவினுய் நீபே யென்றும்
 நந்திக் கருள்செய்தாய் நீயே யென்று
 கடமாடி நள்ளாற என்யே யென்றும்
 பந்திப் பரியாயு நீயே யென்றும்
 பைஞ்சீலி மேவினுய் நீயே யென்றும்
 கிண்திப் பரியாயு நீயே யென்று
 நின்றுகெய்த் தாலுவென் வெஞ்சு வாயே.

கந். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

திருவாதலூரடிகள் பாண்டிநாட்டினுள்ள திருவாதலூரிலே, பிராமணகுலத்திலே திருவாவதாரங்கு செய்தருளினார். அவர் வேதம் சிவாகமம் முதலிய எல்லாக்கலைகளையும் கற்று வல்லவரானார். அரிமர்த்தன பாண்டியராசன் அவருடைய திறமையைக் கேள்விப்பட்டு, அவரைத் தனக்கு முதன் மஞ்சிரியாக்கினான். அவர் நீதிமுறைப்படி மஞ்சிரி உத்தியோகத்தை நடத்தினார். சிவபெருமானிடத்திலே அன்பு மிகுந்து, தமக்கு உபதேசங்கு செய்ய வல்ல ஒருசற்குருவைத் தேடுவாராயினார்.

ஒருநாள் பாண்டியராசன் கல்ல குதிரைகள் வாங்கிவரும்படி, திருவாதலூரடிகளிடம் அளவற்ற திரானியத்தைக் கொடுத்து அனுப்பினான். அவர் செல்லும் பொழுது திருப்பெருங்குறை என்னும் திருப்பதியைச் சேர்ந்தார். பரமசிவன் அவருக்கு அங்கே அருள்செய்யும்படி ஒரு குருந்தமரநிழவில் ஞானசாரிய மூர்த்தங்கொண்டு வீற்றிருந்தார். திருவாதலூரடிகள் சிவபெருமானைக் கண்டு, அவருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, “அடியேனுக்கு அருள்செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். பரமாசாரியர் அவருக்குத் தீக்கூடு செய்து மாணிக்கவாசகர் என்னும் நாமத்தையுங் கொடுத்தருளினார். மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் தமது ஆபரணங்களையும், பாண்டியன் கொடுத்த திரவியத்தையும் பரமாசாரியரது திருமுனினிலையில் வைத்து

வணங்கினார். பரமாசாரியர் அவைகளைச் சிவபுண்ணி யங்களுக்கு உபயோகமாகும்படி செய்தார்.

திருவாதலூரடிகள் உலகப்பற்றற்று, சிவபெருமானுடைய திருச்சன்னிதியை நீங்காது இருந்தார். பாண்டியன் திருவாதலூரடிகளைத் தன்னிடத்து விரைவாக வரும்படி ஒரு நிருபம் அனுப்பினான். சுவாமிகள் பரமாசாரியரைச் சமீபித்து வணங்கி, அந்தநிருபத்தை வாசித்தார். பரமாசாரியர் பாண்டியராசனுக்குக் கொடுக்கும்படி மாணிக்கரத்திலைம் ஒன்றை அவரிடம் கொடுத்து, குதிரைகள் ஆவணிமாதத்து மூலங்கூத்திரத்திலே வரும் என்று அறிவித்தருளினார். சுவாமிகள் மங்கிள வேஷத்துடன் அரசனிடம் சென்று, மாணிக்கத்தையும் கொடுத்து, குதிரைகள் வரும் நாளையுங்கூறித் தமது மானிக்கமை அடைந்தார்.

பாண்டியராசன் திருப்பெருக்துறையிலும் அதற்கு அயலார்களிலும் குதிரைகள் வராமையைக் கண்டு, கோபங்கொண்டு, மாணிக்கவாசகசுவாமிகளைச் சிறையில்லவத்து வருத்தினான். அவர் சிவபெருமானைத் தியானித்தார். அன்பர்களுக்கு இரங்கியருளும் பரமசிவன் ஆவணிமூலங்கூத்திரத்தில் காட்டி நாள்ளி நாளைக் குதிரைகளாக்கிக் கொண்டுவந்தருளினார். அரசன் மகிழ்ந்து திருவாதலூரடிகளைச் சிறையினின் றும் நீக்கிக் குதிரைகளை ஏற்றுக்கொண்டான்.

சிவபெருமான் அன்றிரவு குதிரைகளையெல்லாம் நாரிகளாக்கினார். நரீகள் கூக்குரல்செய்து, பந்தியிற்கட்டப்பட்டிருக்த குதிரைகளைக்கொன்று, சனங்களையும் வெருட்டித்திரிந்தன. அரசன் கோபங்கொண்டு, திருவாதலூரடிகளை வெயிலில் விறுத்தினான். அவர் சிவபெருமானைத் தோத்திரங்குசெய்தார்.

கச. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். II.

சிவபெருமானுடைய திருவருளினுலே, வைகை ததி மதுரையை அழிப்பதுபோலப் பாய்ந்து சென்றது. அரசன் மனம்வருக்தினான். மங்திரிமார்கள் அவனைநோக்கி “திருவாதலூரடிகளை வெயிலினின்றும் நீக்கி மகிழ்ச்சிசெய்தால் வைகைகநதி ஊரை அழியாது” என்று சொன்னார்கள். அரசன் அவரைச் சிறையினின்றும் நீக்கி, வைகையை அடைப்பிக்குமாறு வேண்டினான். திருவாதலூரடிகள் சிவனைத் தியானித்தார். உடனே நதியினது வேகம் அடங்கியது. மதுரை நகரத்தில் உள்ளவர்கள் தங்கள் தங்களுக்காக அளந்துவிடப்பட்ட பங்கை அரசு கட்டளைப்படி அடைத்தார்கள்.

இந்த மதுரைக்காரத்திலே சிவபெருமானிடத் துப் பேரன்புடையவரும், பிட்டு விற்றுச்சீவனஞ் செய்பவருமாகிய வந்தி யென்கின்ற ஒரு வயோதிகப் பெண் இருந்தாள். அவள் தனது பங்கை அடைத் தற்குக் கூலியாள் இல்லாமல் வருந்தி, சோமசுந்தரக் கடவுளது திருக்கோயிலிலே சென்று, “யான் கொடுக்கும் பிட்டையே கூலியாகப்பெற்று, கூலியாளாப் போன்றைக்கட்டுவார் ஒருவருமில்லை. சுவாமி! அடியேன் தேவரீருக்கு அடைக்கலம்” என்று புலம்பினாள்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் புவருடைய தன்பத்தை ஒழிக்கத் திருவள்ளங்கொண்டு, ஒரு கூலியாளராய், கூடையைத் தலைமேற்கொண்டு தோளில் மன்வெட்டியைத்தாங்கி மிக்கப்பசியுடையவரைப்போல் விரைந்து வந்தருளினார். வந்த பெருமான் பிட்டைக் கூலியாகப் பெற்றுக் கரையை அடைப்பதற்கு உடன்பட்டார். வந்தி “அப்பா, இதனை உண்பாயாக” என்று பிட்டை

அன்னிக்கொடுத்தாள். கூலியாளராகிய கடவுள் தமது கிழிந்த வள்திரத்தை நீட்டி யேற்று அதனைத்திருவு முது செய்தருளினார். “தாயே! இப்பிட்டுமிகவும் நன்று இன்னும் தரவேண்டும்” என்று வாங்கி, அதனைத் தின்று தின்று வைகைக்கரையைடைந்தார். அடைந்து கரையை அடையாது, மண்ணைச் சுமந்து கரையிற்போட்டும், ஆடியும், பாடியும், குதித்தும், சிரித்தும் விளையாடிக் கொன்றைமர கிழவிலே நித்திரை செய்தார்.

அப்பொழுது காரியதரிசி ஒருவன் சிவபெருமானுகிய கூலியாளை அடித்தான். அந்த அடி உலக மெங்கும் பட்டது. உடனே சோமகந்தரக்கடவுள் மறைந்தருளினார். கூலியாளாக வந்தவர் சிவபெருமானே என்று பாண்டியராசன் அறிந்து “யான் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுக” என்று, திருவாதலூரடிகளை நமஸ்கரித்தான். திருவாதலூரடிகள் அவனுக்கு அருள்செய்து, தமது மந்திரிஹத்தியோகத்தை விடுத்துத் திருப்பெருங் துறையையைடந்தார். அங்கே எழுந்தருளி இருந்த பரமாசாரியர் திருவாதலூரடிகளுக்குக் கிருபைசெய்து மறைந்தருளினார். திருவாதலூரடிகள் பல தலங்களையுங் தரிசித்துத் தழிழ்வேதமாகிய திருவாசக்திதூப் பராடவருவாராயினார். அவர் சிதம்பரத்தில், நடராஜரத் தரிசனம் செய்து கொண்டு இருக்கும் காலத்தில் இங்கையிலிருந்து சென்ற புத்தர்களைத் தருக்கத்தில் வென்றார்.

சிவபெருமான் ஒருநாள் பிராமண வடிவங் கொண்டு, திருவாதலூரடிகளிடம் வந்து “நீர் சிவபெருமானே அன்பினுலே பாடிய தமிழ்ப்பாடங்களை எழுத வேண்டும்; விளங்கச் சொல்லும்” என்றார். திருவாதலூரடிகள் மெய்ஞ்ஞானப் பொருளையுடைய திருவாசகத்தை உவந்து சொன்னார். அவர் கூறியவற்றை

யெல்லாம் சிவபெருமான் ஏட்டிலே எழுதிப் பின்னர், சபாநாயகரைத் தலைவராகக் கொண்டு, ஒரு கோவை பாடவேண்டும் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். திருவாதலூரடிகள் திருக்கோவையார் மகிழ்ந்து கூற, பெருமான் எழுதிமுடித்த பின்னர் விரைந்து மறைந்தருளினார்.

சிவபெருமான் திருக்கோவையார் எழுதி முடிந்த விடத்தில், திருவாதலூரன்சொல்ல எழுதிய இப்புத்தகம் திருச்சிந்றம்பலமுடையாரது எழுத்தாகும் என்று எழுதி, கனகசபையில் உள்ள பஞ்சாக்ஷரப்படியில் வைத்தருளினார். தில்லைவாழுந்தணர்கள் அத்திருமுறையை எடுத்துக்கொண்டு, மாணிக்கவாசகசுவாமிகளை அடைந்து, “இவற்றின் பொருளை அருளிச் செய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர் கனகசபைக்கு எதிரேபோய், இந்த “நடராஜுப்பெருமானே இப்பாடல்களின் பொருள்” என்றுகூறி அப்பெருமானுடை இரண்டறக்கலத்தலாகிய சாயுச்சிய முத்தி அடைந்தனர்.

கடு. திருநாளைப்போவார் நாயனுர்.

சோழாட்டிலே, ஆதனுரிலே, புலையர் குலத்திலே கீதலூர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவபிரானுடைய பாதங்களையே நினைப்பவர். சிவாலையங்கள்தோறும் பேரிகை மத்தளம் முதலிய வாத்தியங்களுக்குத் தோறும் வாருங்கொடுப்பவர்; வீணைக்கும்யாழுக்கும் நரம்பு கொடுப்பவர்; அருச்சனைக்கு கோரோசனை கொடுப்பவர்; ஆலயங்களின் வாயிலிலே சின்றுகொண்டு, கூத்தாடிப் பாடுகள் நவர்.

அவர் ஒருநாள் திருப்புன்கூர் என்னுங் தலத் துக்குச்சென்று, திருக்கோயிலின் வாயிலிலே நின்று கொண்டு, சுவாமியை நேரே தரிசிக்க விரும்பினார். சுவாமி அவர் விரும்பெவாறு தமது திருமூன்னிலை யிலே இருக்கும் இடப்பேவரை விலகும்படி செய்து காட்சி கொடுத்தருளினார். அவர் அந்தத்தலத்திலே ஒரு குளம்வெட்டி, வீட்டுக்குப்போயினார்.

அவர் ஒருநான் சிதம்பரத்துக்குப் போக விரும்பினார். அந்த விருப்பம் மிகுந்தமையினாலே, அன்றை இரவு முழுவதுமநித்திரைசெய்யாது இருந்தார். விடுந்த பின் “நான் சிதம்பரத்துக்குச் சென்றால், திருக்கோயிலினுள்ளே பிரவேசித்தற்கு எனது சாதிக்கு யோக்கியம் இல்லை” என்று போகாதுவிட்டார். பின்னால் சிதம்பரஞ் செல்லுவதற்கு ஆசைமிகுந்தது. அவர் “நாளைக்குப்போவேன்” என்றார். இப்படியே அவர் “நாளைக்குப்போவேன், நாளைக்குப்போவேன்” என்று பல நாட்களைப் போக்கினார். அதனால் அவருக்குத் திருநாளைப்போவார் என்னுங் திருநாமம் உண்டாயது.

திருநாளைப்போவார் நாயனார் ஒருநாள் சிதம்பரத்தின் எல்லையை அடைந்தார். அவர் உள்ளே பிரவேசித்தற்கு அஞ்சி, மதிலின் வாயிலிலே நமஸ்கரத்து திருநல்லையை வலம்வங்கு போவார். இப்படி ஒழுகுகின்ற திருநாளைப்போவார் காயனார் “சபாநாயகரை எப்படித் தரிசனாஞ் செய்யலாம், இந்த இழிபிறப்பு இதற்குத் தடையாயிற்றே” என்று துக்கத்தோடு கித்திரை செய்தார். சபாநாயகர் நாயனாருடையகவுளிலே தோன்றி, “அப்பனே, நீ இப்பிறப்புநீங்கும்படிகளுப் பிலே முழுகின்றார்க்கு, எமது சன்னிதியிலேவா” என்று கிருபைசெய்தார். பின்னார் தில்லைவாழுந்தணருக்கும் சொப்பனாத்திலே தோன்றி, அந்தத் திருநாளைப்போவார் பொருட்டு அக்கினியை வளர்க்கும்படி கட்டளை மிட்டு மறைந்தருளினார்.

தில்லைவாழுந்தணர்கள் தென்மதிற்புறத்திலே
ஒரு குழியில் அக்கினியை வளர்த்து, திருநாளைப்போ
வார் நாயனாருக்குத் தெரிவித்தாகள். அவர் சிவபெரு
மானுடையதிருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு, அந்த
அக்கினியினுள்ளே புகுந்தார். உடனே அத்தேகம்
நீங்கி, ஒரு பிராமண முனிவாடுவங்கொண்டு ஏழுந்தார்.
அதைக்கண்டு, அந்தணர்களும் அடியார்களும் அஞ்சலி
செய்தார்கள். திருநாளைப்போவார் அவர்களுடன்
சென்று, கனகசபையை அடைந்தார். அங்கே நின்ற
வர் அவரைக்காணுத்தராயினார். சபாநாதர்திருநாளைப்
போவாருக்குத் தமது திருவடிகளைக் கொடுத்தருளினார்.

கந்தரமூர்த்திநாயனார்.

[பண்டக்கெடி.]

ஏற்றமிழ் வல்ல நூனகம் பந்த
ஊவினுக் கரைய ஞானப்போ வாழும்
கற்ற குதனற் சாக்கியன் சிலந்தி
கண்ணப் பன்கணம் டுல்லனென் றிவார்கள்
குற்றஞ் செய்வினுங் குணமெனக் கருதுங்
கொள்கை கண்டுவின் குரைகழு ஸடைந்தேன்
பொற்றி ரண்மணிக் கமலங்கண் மலரும்
பொய்கை குழ்திருப் புங்கரு ஓனே.

கசு. விட்டுணு சிவழுசைசெய்தது.

யேகவாகனகற்பத்திலே விட்டுணுசூர்த்தி பிர
மாவையும், உலகங்களையும் படைக்கவிரும்பிச் சிவபெ
ருமானை முகிலுருக்கொண்டு பலகாலந்தாங்கினார். சிவ
பெருமான் தோன்றி அருளி, “விட்டுணுவே, நீ பல
காலம் எம்மை முகில்வடிவங்கொண்டு தாங்கினுப்;
உனக்கு யாது வரம்வேண்டும்” என்று வினாவியருளி
னார். விட்டுணு “தேவீருடைய இருபையினால் பிரமா
வையும், உயிர்களையும் படைக்கவிரும்பினேன்; இருபை

செய்தருளக்' என்று விண்ணப்பித்தார். சிவபெருமான் "நீ காஞ்சிபுரத்தை அடைங்து, எம்மைத் தாமரைப்பூக்களினுலே பூசைசெய்யின் இவ்வரத்தைப்பெறுவாய்" என்று கூறியிருள்ளார்.

அப்பொழுது விட்டுனோ விடைபெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சியை யடைந்து, புண்ணிய கோடியிற் தடாகம் ஒன்று உண்டாக்கி, சிவவிங்கத்தைத் தாபித்துப்பூசைசெய்துகொண்டிருந்தார்.

இப்படி இருக்குங்காலத்திலே, ஒரு யானை விட்டு நெறுவுக்குத் தொண்டு செய்ய விணைத்து, அவரை அடைந்து, அது நாள்தோறும் நீராடி, தாமரைமுதலாகிய ஒரு களைக் கொட்டுகொடுத்து வந்தது. விட்டுனோ அந்தப்பூக்களினுலே பரமஷிவனைப் பூசித்துவாங்தார். ஒருநாள் யானை தடாகத்திலேதாமரைப்பூக்களைக் கொட்டியும்பொழுது ஒருமூதலை அதன்காலிலே பிடித்து இழுத்தது. முதலை இழுங்க யானை சகிக்கமாட்டாது "ஆகிழுவடிமி!" என்று விட்டுநெறுவைக் கூவி அழைத்

தது, விட்டுணு மூர் த் திடுடனே கருடவாகனத்தில் எழுந்தருளிவங்கு சக்கராயுதத்தைச் செலுத்தி, முதலையைக் கொன்றார். பின்பு விட்டுணுமூர்த்தி காஞ்சீபுரத்திலே பூசைசெய்துகொண்டிருந்தார்.

சிவபெருமான் இடபவாகனத்திலே தோன்றி, காட்சி கொடுத்தருளினார். விட்டுணு வணக்கி, “பிரமாணவையும் உலகத்தையும்படைக்க வரந்தந்தருளுக; தேவர் ரீருடைய திருவடிகளிலே நீங்காத அன்பையுங் தந்தருளுக; யான் இருக்கும் இம்மலை, என்னிடத்திலே அன்புபொருந்திய இந்த யானையின்பேரினால் அந்திகிரினன்று வழங்கல்வேண்டும்; தேவரீரும் இவ்விலங்கத்தில் என்றும் இருந்து அருள்செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். சிவபெருமான் “அவ்விதமே உனக்கு வரங்களைத்தந்தோம்” என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

கள. அரதத்தாசாரியர்.

சோழநாட்டிலே, கஞ்சனாரிலே பிராமணகுலத்திலே, வாசதேவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்வைஷ்ணவக்கொள்கைளிலும், ஆசாரத்திலும் மிகுந்த பற்றுள்ளவர். அவர்செய்த தவத்தினாலே ஒரு புதல்வர் பிறந்தார். அக்குழங்கதக்குச் சுதர்சனர் என்று பெயரிடப்பட்டது. சுதர்சனர் முற்பிறவிகளிலே செய்த புண்ணியத்தால், வைஷ்ணவசமயத்திலே பற்றில்லாதவராய்ச் சிவாஸ்யத்துக்குச் சென்று அங்கே தொண்டு செய்துவந்தார்.

வாசதேவர் ஒருநாள் தமது புத்திரராகியசதாரனரை அழைத்து, “குழந்தாய்! சி விபூதி அணியாதே; உருத்திராகநம் தரியாதே; சிவனடியாரோடு இணங்காதே; என்று கூறினார். சுதர்சனர் வழக்கம்போல

விபூதி உருத்திராக்ஷம் தரித்து, கேஸிலுக்குப்போய்ச் சிவபெருமானை வழிபட்டு வீட்டுக்கு வந்தார். பெற்றூர் இதனை அறிந்து மிகக்கண்டித்தார்கள். அவர்கள் கண் டித்தும் பயன்படவில்லை. அதனால் அவருக்குப் போசன மூங் கொடாது, வீட்டைவிட்டுத் துரத்தி விட்டார்கள். துரத்திவிடப்பட்டபின்னை பசியினால்வருந்தி, சிவாலயத் துக்குப்போய்ப் பரமசிவனைவனங்கி, “என்னைக் கிரு பைகூர்ந்து இரட்சிப்பிராக்” என்று புலம்பி அழுதார்.

உடனே பரமசிவன் பிரசன்னராய் “உனக்கு வேண்டியது யாது” என்று வினைவியருளினார். அவர் “தே வரீட்த்து அன்பையே எனக்கு அருளுக்” என்று விண் ணைப்பித்தார். பரமசிவன் விபூதி உருத்திராக்ஷம் அணி வித்து, பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித்து, பூசை எழுங் தருளப்பண்ணி, அநூதார் என்னும் நரமத்தையுங்கொ சுத்து மறைந்தருளினார்.

இதனை அறிந்தபிதாவாகிய வாசதேவரும் மற் றையோரும் “சிவனுடைய மகத்துவத்தைத் தாபிப் பாயாக்” என்று கூறினார். அரதத்தாசாரியர் அதற்கு உடன்பட்டு, விட்டுணுகோயிற்சன்னிதியில், நெருப் பிற்காய்ச்சிய இரும்பு முக்காலியிலே சிவபெருமானைத் தியானித்துக்கொண்டு இருந்தார். அவருக்கு அம்முக்காலி தடாகம்போலக் குளிர்ந்தது. அரதத்தாசாரியர் அதன்மீது இருந்துகொண்டு சுநிதிநிதியாலை என்னும் நூலைத் தோத்திரமாகச் செய்தருளினார். அன்றியும், பஞ்சரத்தினமாலிகை முதலிய பிரபந்தங்களையும் செய்த ருளினார். அப்பொழுது அனைவரும், அரதத்தாசாரி யரைச் சிவனெனவே கொண்டு, அவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார்கள். இதனைக்கண்ட வாசதேவரும் ஏனைய வைணவர்களும் சிவசின்னமணிந்து ஈசவரானார்கள்.

கடு. அரதத்தாசாரியர் II.

அரதத்தாசாரியர், பிரமசரிய நிலையை வழி வாது அனுட்டித்து முடித்து, சிவபத்தி அடியார்பத்து களிற் சிறங்க கூலவல்லியாக்கை என்பக்கை மணஞ் செய்தார். ஆசாரியர் தமது இல்லக்கிழத்தியாகிய கமல வல்லியோடு சிவபூசை முதலியவற்றைச் சிறப்பாகச் செய்துவந்தார். இங்னனம் சிகழும் நாளிலே அம்மையார் ஓர் புதல்வரைப்பெற்றார். ஆசாரியர் அப்புதல்வருக்கு அங்கிலீசுவர் என்று பெயரிட்டனர். அனருசு குப்பினனர் மகாதேவர், நீலகண்டர், சங்கரர், சந்திரசேகரர், சம்பு, மத்தியார்ச்சனேஸ்வரர், கோவடிசாயகர் என்னும் ஏழுபுதல்வர்களும் கற்பகை, மீனுக்கு என்னும் இரண்டு புதல்விகளும் பிறந்தார்கள். அக்குழங்கத்தகள் எல்லோரும் தந்தையாருடைய கட்டினை மின்படியே நடப்பவர்கள். திருநீற்றையும் உருத்திராகத்தையும் அன்போடு தரிப்பவர்கள். சிவபூசை செய்பவர்கள்.

ஆசாரியருடைய பிறப்பிடமாகிய கஞ்சனாரிலே சிவபெருமானுக்குத் தேர்த்திருவிழா சிறப்பாக நடைபெற்றது. அவ்வுரிமைள் பெண்களெல்லாம் ஆபாணங்களால் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு, திருவிழா அக்குப்போனார்கள். கற்பகை, மீனுக்கு என்னும் சிறு விகள் இருவரும் ஆசாரியருடைய மூன்னிலையில் வந்து இவ்விதம் விண்ணப்பித்தார்கள்.

“அப்பா! எங்கள் ஊரிலுள்ள திருக்கோயிலிலே இரதோற்சவம் வெகு சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. அவ்வுற்சவ தரிசனங்குசெய்ய எங்களுக்கும் அனுமதி தந்தருஞ்க.”

செய்தருளுக்” என்று விண்ணப்பித்தார். சிவபெருமான் “நீ காஞ்சிபுரத்தை அடைந்து, எம்மைத் தாமரைப்பூக்களினுலே பூசைசெய்யின் இவ்வரத்தைப்பெறுவாய்” என்று கூறியருளினார்.

அப்பொழுது விட்டனா விடைபெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சியை யடைந்து, புண்ணிய கோடிஷிற் தடாகம் ஒன்று உண்டாக்கி, சிவலிங்கத்தைத் தாபித்துப்பூசைசெய்துகொண்டிருந்தார்.

இப்படி இருக்குங்காலத்திலே, ஒரு யானை விட்டு நூற்குத் தொண்டு செய்ய நினைத்து, அவரை அடைந்து, அது நாள்தோறும் நீராடி, தாமரைருதலாகிய சூக்களைக் கொட்டுக்கொடுத்து வந்தது. விட்டுன்னு அந்தப்பூக்களினுலே பரமசிவனைப் பூசித்துவாந்தார். ஒருசாள் யானை தடாகத்திலேதொமரைப்பூக்களைக் கொய்யும்பொழுது ஒருமுதலீல அதன்காலிலே பிடித்து இழுத்தது. முதலீல இழுக்க யானை சகிக்கமாட்டாது “ஆதிருவோமே!” என்று விட்டுநூற்காவக் கூவி அழைத்

தது. விட்டுனு மூர் த்தி உடனே கருடவாகனத்தில் எழுந்தருளிவந்து சக்கராயுதத்தைச் செலுத்தி, முதலீலையக் கொண்டிருார். பின்பு விட்டுனுமூர்த்தி காஞ்சீபுரத்திலே பூசைசெய்துகொண்டிருந்தார்.

சிவபெருமான் இடபவாகனத்திலே தோன்றி, காட்சி கொடுத்தருளினார். விட்டுனு வனங்கி, “பிரமாவையும் உலகத்தையும்படைக்க வரந்தந்தருளுக; நேவரீருஸ்டய திருவடிகளிலே நீங்காத அன்பையுங் தந்தருளுக; யான் இருக்கும் இம்மலை, என்னிடத்திலே அன்புபொருந்திய இந்த யானையின்பேரினால் அத்தீகிரின்று வழங்கல்வேண்டும்; தேவரீரும் இவ்விலிங்கத்தில் என்றும் இருந்து அருள்செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். சிவபெருமான் “அவ்விதமே உனக்கு வரங்களித்தந்தோம்” என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

கன. அரதத்தாசாரியர்.

சோழநாட்டிலே, கஞ்சனாரிலே பிராமணகுலத்திலே, வாசதேவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் வைஷ்ணவக்கொள்கைளிலும், ஆசாரத்திலும் மிகுந்த பற்றுள்ளவர். அவர்செய்த தவத்தினாலே ஒரு புதல்வர் பிறந்தார். அக்குழங்கதைக்குச் சுதார்சனர் என்று பெயரிடப்பட்டது. சுதார்சனர் முற்பிறவிகளிலே செய்த புண்ணியத்தால், வைஷ்ணவசமயத்திலே பற்றில்லாதவராய்ச் சிவாஸயத்துக்குச்சென்று அங்கே தொண்டு செய்துவந்தார்.

வாகதேவர் ஒருநாள் தமது புத்திராகியசுதர் சனாரை அழைத்து, “குழங்தாயி! சிவிழுதி அணியாதே; உருத்திராக்கல் தரியாதே; சிவனாடியாரோடு இணங்காதே; என்று கூறினார். சுதார்சனர் வழக்கம்போல

ஆசாரியர்:— “நீங்கள் கோயிலுக்குப்போய் விதிப் படி தரிசனம்செய்து வாருங்கள்.”

சிறுமிகள்:— “அயல்வீட்டுப் பெண்கள் போல நாங்களும் அணிந்துகொள்வதற்கு ஆபரணங்கள் தரவேண்டும்.”

ஆசாரியர்:— “விபூதியே சீரத்துக்கு ஆபரணம்; அதுவுமல்லாமல், சிவபெருமானுடைய புகழைக் கேட்டலே காதுகளுக்கு ஆபரணம்; அவரைத்தொழுதலே கைகளுக்கு ஆபரணம்; அவரை வலம்வருதலே கால்களுக்கு ஆபரணம்; அப்படியிருக்கவும், பின்னைகளே! நீங்கள் வருந்துவது என்ன?”

சிறுமிகள்:— “அப்பா! தேவரீர் கூறுவது உண்மையேயாயினும், அயல்வீட்டுப்பெண்கள் தங்களைப் போல எங்கட்டும் உலகத்தார் விரும்பும் ஆபரணங்கள் இல்லையென்று இகழுகிறார்கள்.”

ஆசாரியர்:— “முற்பிறப்பிற் சிவபெருமானை வழி பட்டவர்களுக்கே ஆபரணம் முதலியனகிடைக்கும்.”

சிறுமிகள்:— “தேவரீருக்கு இவை கிடைத்தல் அரிதல்ல. எப்படியுங் தருதல்வேண்டும்.”

ஆசாரியர்:— “பின்னைகளே! இந்தவீதியிலே ஓர் எருது செல்லுகின்றது. இவ்வெருத்தினால் குளம்பு அழுங்திய இடங்களில் உங்களுக்குவேண்டிய அணிகள் கிடைக்கும். நீங்கள் இதன்பின்னே சென்று அவற்றைப் பெறுங்கள்.”

புதல்வியர் அவ்வாறேசென்று பலவிதமான ஆபரணங்களைக்கண்டு எடுத்துவந்தார்கள்.

ஆசாரியர்:— “நீங்கள் கண்டெடுத்த ஆபரணங்கள் எவ்வளை?”

சிறுமிகள்:— “சிலம்பு, பதக்கம், பவளாமாலை, தோடு, கைவளை முதலியன வெல்லாம் கிடைத்தன.”

பின்பு சிறுமிகள் மகிழ்ச்சியுடன் தங்கள் தாயாரிடம் போய் “அம்மா! இவைகளால் எங்களை அலங்கரிக்கவேண்டும்” என்றார்கள். தாயார் அவர்களை அவ்வாபரணங்களால் அலங்கரித்தார். அவர்கள் தாங்கள் அனிந்து எஞ்சிய ஆபரணங்களைப் பழும் பாக்குவெற்றிலை முதலியவற்றோன் எடுப்பித்துக்கொண்டு கோயிலுக்குப்போயினார்கள். போய் அவ்வாபரணங்களாலே சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையும் அலங்கரிப்பித்து வழிபாடுசெய்து திரும்பினார்கள்.

அரதத்தாசாரியர் இன்னும் அனேக அற்புதங்களைச்செய்து சிவபெருமானுடைய பாதநிழலை அடைந்தார்.

கூ. பெரியோரச் சேவித்தல்.

பெரியோர்கள் தகப்பன், தாய், பாட்டன், பாட்டி, மாமன், மாமி, தமையன், தமையன் மனைவி, சிவனாடியார், குரு, குருபத்தினி, உபாத்தியாயர் முதலாயினார்களாம்.

அவர்கள் வரின் எழுந்து அக்சத்தோடும் அன்போடும் வந்தனாஞ்செய்தல் வேண்டும். பெரியோர்களை வணங்குபவன் பூரணவயசையும் கல்வியையும் கீர்த்தி முதலியவற்றையும் அடைவான். பெரியோர் யாது குற்றஞ்செய்யினும் அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். அவர்கள் ஏவும் பணிவிடைகளைக் கூடசு மின்றிச் செய்தல்வேண்டும். நல்லெலாமூக்கம் முதலிய வற்றுக்கு மாருகச் சொல்வார்களாயின் அதனை மறுத்தல் பாவமாகாது.

பெரியோர்முன் கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லுதலும், அவர்களை நின்தித்தலும் பாவமாகும். அவர்களிடத்தில் ஒரு பொருளை ஏற்கும்பொழுது இரண்டு கரங்களாலும் ஏற்றல்வேண்டும். கொடுக்கும்பொழுதும் இருகரங்களாலும் கொடுத்தல்வேண்டும். அவர்களுடன் சமமான ஆசனத்தில் இருத்தல் ஆகாது.

இதா மாதாமுதலாயினாருக்கு அன்னவஸ்திரங் கொடுத்து எந்தாளும் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அவர்களுக்கு நோய்வந்தால் வைத்தியரைக்கொண்டு மருந்து செய்வித்தல்வேண்டும். அவர்கள் இறக்கும் பொழுது, அவர்மனாம் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளிலே அழுங்கும்படி தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய அருட்பாக்களைத்துவித்தல்வேண்டும். அவர் இறந்தபின்பு அபரக்கிரையகளை விதிப்படி சிரத்தையோடு செய்துமுடித்தல் வேண்டும். வருடங்தோறும் அவர் இறந்த திதியில் சிராத்தம் தவரூமற் செய்தல்வேண்டும். புரட்டாதி மாதத்தில் மகாளயஞ்செய்தல்வேண்டும்.

வருடப்பிறப்பு முதலிய விசேஷகாலங்களில் குருவையும் உபாத்தியாயரையும் மற்றையபெரியோர்களையுங் தரிசித்தல்வேண்டும். குருவையும் சிவபத்தரையும் மனிதரென்று நினையாது, சிவபெருமானை நினைத்து விசுவாசத்தோடு வழிபடல்வேண்டும். அவர்கள் தம வீட்டுக்குவரின், எழுங்கு கைகளைக்கூப்பி நமஸ்கரித்து, அழைத்துக்கொண்டு வந்து ஆசனத்திலிருத்தி நமஸ்கரித்து, விழுதிவாங்கித் தரித்துக்கொண்டு, மீண்டும் நமஸ்கரித்து, அவர் “இரு” என்றபின் இருத்தல்வேண்டும். அவர்போம்பொழுது அவருக்குப்பின் பதினான்கடிபோய் வழிவிடல்வேண்டும். கிழக்கினும் வடக்கினும் கால்நீட்டி நமஸ்கரி த்தல் ஆகாது. அவர்கள் கிடக்கும்போதும், பத்திரபுஷ்பம் எடுக்கும்

போதும், ஸ்நானம் சந்தியாவங்தனம் முதலியன் பண்ணும்போதும் கமஸ்கரித்தல் ஆகாது.

தீக்கூசெய்த குரு, உபாத்தியாயர் முதலிய பெரியோர்கள் திருமுகம் அனுப்பினால், அதைப்பீட்டத் தின்மீதுவைத்து, நமஸ்காரங்கெய்து, இரண்டுகைகளி னலும் எடுத்து, இரண்டுகண்களிலும் ஒற்றிச் சிர சின்மேல்வைத்துப் பின்பு வாசித்தல்வேண்டும். ஆசா ரியருடையமனைவியை உமாதேவியாகப்பாவித்து வணங் கல்வேண்டும். அவருடைய புத்திரரை விநாயகக்கட வளும், சுப்பிரமணியக்கடவுளுமாகப் பாவித்து வணங் கல்வேண்டும். ஆசாரியர் சிவபதமடைந்த திதியிலாவது நகைத்திரத்திலாவது அவரைக்குறித்துக் குருதுசெய்தல் வேண்டும்.

ஐ. தருமம்.

திருமமாவது வேதாமங்களிலே விலக்கிய பாவங் களை ஷுழித்து விதித்த புண்ணியங்களைச் செய்தல். பாவங்களாவன: கொலை, களவு, கள்ளுக்குடித்தல், மாயிசம்புசித்தல், பொய்சொல்லல் முதலியவைகளாம். புண்ணியங்களாவன: கடவுளை வழிபடுதல், பெரியோர்களை வணங்குதல், உண்மை பேசுதல், முதலியவை களாம்.

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்கு மனிதசரீரத் தைக் கொடுத்தது, தருமங்களைச் செய்து தம்மைவழி பட்டு முத்தியடைதற்பொருட்டேயாம்.

பாவஞ்செய்தவர்கள் நரகத்திலே விழுந்து துன் பத்தை அனுபவிப்பார்கள். புண்ணியங்கு செய்தவர்கள் உயிரோடிருக்கும் பொழுது இன்பத்தை அனுபவிப்பார்கள். இறந்தபின் ஏவர்க்கம்முதலிய உலகங்களை அடைந்து இன்பத்தை அனுபவித்து மோட்சத்தை ஆண்டவர்.

உலகத்திலே ஒருவன் வண்டியில் ஏறிச்செல்லவும், மற்றவன் இழுத்துக்கொண்டு செல்லவும் காண்கிறோம். இதனாலே வண்டியில் ஏறிச் செல்பவன் தருமங்களைச் செய்தவன் என்பதும், இழுத்துக்செல்பவன் பாவங்களைச் செய்தவன் என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

ஒருவன் இறக்கும்பொழுது அவனுக்குத் தாய்தகப்பன் முதலியவரேணும், அவனுடைய திரனியங்களே னும் துணையாதலும் இல்லை; உடன் செல்லுதலும் இல்லை; அவன் செய்த தருமமே குறைபாக உடன் செல்லும். ஆதலினுலேதருமத்தைநாளோரூம் செய்தல்வேண்டும்.

பொருளினுலே ஆவசியமாகச் செய்யவேண்டிய உத்தமதருமங்கள் சிலவற்றைக் கூறுவாம்:—

அழிந்துகிடக்கும் பழைய தேவாலங்களை முன் போலக்கட்டுவித்தல் மிக மேலான புண்ணியமாகும். பழுதடைந்த ஆலயங்களைப் புதுக்குவித்தல் வேண்டும். பூசை உற்சவம் முதலியன நடவாதிருக்கும் ஆலயங்களில் ஆகமவிதிப்படி பூசை உற்சவம் முதலியவைகளைச் செய்வித்தல் வேண்டும். திருக்கோபுரம் முதலியவைகளில் அரசமுதலியவைகள் முளைத்தால் அவைகளை வேருடன்களைந்து அவ்விடத்துக்குச் சுன்னும்பு பூசதல் வேண்டும்.

சைவவித்தியாசாலைகளைத் தாபித்து, பிள்ளைகளுக்குக்கருவிநூல்களையும், லெளகிக்கநுஞ்களையும், சமயநூல்களையும் படிப்பித்தல்வேண்டும். கல்வியில் விருப்பமுள்ள வறியாபிள்ளைகளுக்கு அன்னமும், வஸ்திரமும், புத்தகமுங் கொடுத்தல் வேண்டும். பரீக்கையில் சித்தியடைந்த பிள்ளைகளுக்குப் பரிசுகொடுத்தல் வேண்டும்.

குருடர், முடவர், சிறுகுழந்தைகள், நோயாளர், வயோதிகர், வறியவர் என்னும் இவர்களுக்கு அன்னங்கொடுத்தல் வேண்டும். கடவுளுக்குத் திருத்தொண்டி,

செய்ப்பாருக்குங் கொடுத்தல் வேண்டும். வியாதியாளர்களுள் வறியவர்களுக்கு மருந்து செய்வித்தல்வேண்டும்.

தேவபூசைக்கு உபயோகமாகும் பொருட்டுத் திருநந்தனவனம் வைத்தல்வேண்டும். குளங்தோண்டுவித்தல் வேண்டும். குளக் கரையிலே பூசைமண்டபம் கட்டுவித்தல்வேண்டும். வழிகளிலே தண்ணீர்ப் பஞ்சர்கள் வைத்தல் வேண்டும். அநாதப்பிள்ளைகளை வளர்த்துக்கல்வி கற்பித்தல்வேண்டும். இவை முதலியன உத்தமதருமங்களாம்.

ஆன்மாக்கள் தருமங்களைச்செய்து உய்யவேண்டும் என்னுங் கிருபையினுலே, காஞ்சிபுரத்திலே காமாட்சி அம்மையார் சிவபெருமானது இடப்பாகத்தில் இருந்து மூப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் வளர்த்த அருளுகின்றார்.

உக. ஆறுமுகநாவலர்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே, கார்காத்த வேளாளர் வருணத்திலே, ஞானப்பிரகாசசுவாமிகளது மரபிலே ஆறுமுகநாவலர் அவதாரங்செய்தார். இவர் சரவண முத்துப்புலவர் சேநுதிராயர் முதலிய வித்துவான்களிடத்திலே கல்விகற்றுவந்தார். இவருடைய கல்வித்திறமையைக்கண்ட உபாத்தியாயர்கள் இவரிடத்திலே மிகப் பிரீதியடையவர்களாயினர். இவர் இங்கில்ஷ் படித்து அதினும் சமர்த்தராயினர். சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும், தேவாரதிருவாசகங்களையும்கற்றுப் பாண்டித்தியம் அடைந்தார். சம்லக்ருத நூல்களைப் படித்து அவற்றிலும் வல்லவராயினர்.

நாவலர் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பித்தால் உலகத்துக்கு நன்மை உண்டாகும் என்று எண்ணி, சதாசிவம் பிள்ளை, நடராசஜூயர், ஆறுமுகத்தம்பிரான். சேந்திகாவதயர், வித்துவச்ரோயனி பொன்னம்பலப் பிள்ளை, கலைசபிள்ளை முதலிய நன்மானங்கர்களுக்குப் படிப்பித்தார்.

இவருக்குச் சமயத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்னும் ஆசை சிறுவயதிலே உண்டாயது. இவர் சைவத்தை வளர்த்தற்குப் பிரசங்கம் முக்கியமானவழி என்பதை உணர்ந்து பிரசங்கமழை பொழிந்துவந்தார். இவருடைய பிரசங்கங்களைக் கேட்டவர்களுள் மதுபானம் மாயிசபோசனம் செய்த அநேகர் மதுபானமும் மாயிசபோசனமும் செய்யாது விட்டார்கள். தீக்கூடுபெற்று, சந்தியாவந்தனஞ்செய்யாத அநேகர் மீட்டும் தீக்கூடுகேட்டு, சந்தியாவந்தனஞ்செய்தார்கள். ஆலயதரி சனஞ்செய்யாத அநேகர் ஆலயதரிசனஞ்செய்தார்கள். சைவதால்களை இகழ்ந்து, பாதிரிமார்களை விசிவசித்த அநேகர் சைவநூல்களின் உண்மைகளை அறிந்து கொண்டார்கள். இப்படியே நாவலருடைய பிரசங்கத்தினால் தமிழ்நாடு அடைந்த நன்மைகள் அளவில்லாதன.

திருவாவடுதுறை ஆதினத்துக் குருமூர்த்திகள் இவருடைய வாக்குவல்லபத்தைக் கண்டு, இவருக்கு நாவலர் என்னும் பட்டத்தைக் குட்டினார்கள். நாவலர் புராணத்துக்கு அர்த்தஞ்செய்யும் சிறப்பு எவருடைய மனத்தையும் கசிந்துருகக் கூடியும்.

நாவலர் அவர்களுக்குச் சைவ வித்தியாசாலை வைத்துப் படிப்பிக்கவேண்டும் என்னும் ஆசை முறுகி வளர, வண்ணுர்பண்ணையிலும் சிதம்பரத்திலும் வித்தியாசாலைகளைத் தாழித்தார். அவைகள் இப்பொழுதும் நடைபெற்று வருகின்றன. இவருடைய முயற்சியான தொடங்கப்பட்ட வித்தியாசாலைகள் இன்னும் பல.

யாழிப்பாணம் சிறியகாடாயிருந்தாலும், பாதிரிமார்கள் இங்கே வங்கு சேர்ந்து, தமது சமயத்தைப் பரப்புதற்கு அனேக போதகர்களையும் போதகிகளையும் வியமித்தார்கள். பாதிரிமார் தமது சமயத்தைப் போதித்தலிலும், சைவசமயத்தை இகழ்தலிலுமே தமது கருத்தைச் செலுத்தினார்கள். அநேகர் அவர்களது போதனையில் மயங்கி, அவர்கள் வசமாயினார்கள். அவர்கள்

களாது தங்கரங்களைச் சுகிக்கலாற்றுது, தமது பிரசங்கள் களினுதலும், எழுத்துறுமொகவும், கிறிஸ்துமத குற்றங்களையெல்லாம் அஞ்சாகெஞ்சோடு எடுத்துக் காட்டுவார். சைவதுஷ்ணபரிகாரம் முதலிய கிறிஸ்துமத கண்டன நூல்களையும் எழுதி அச்சிட்டார். சம்ஸ்கிருதத்திலும் செங்கமிழ்தலூள்ள இலக்கிய கைகணக்களையும், ஆகம சித்தாந்த தருக்கநூல்களையும் நன்றாகற்ற நீர்வேவிச் சங்கரபண்டிதரும் இவரோடு சேர்ந்து கிறிஸ்துமத கண்டனமுதலிய நூல்களைச் செய்தார். இவர்கள் அவதாரம் செய்யாவிட்டன யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் இப்பொழுது கிறிஸ்தவ நாடாக இருக்கும்.

தர்வலர் வசனஞ்சாபாமாகப் பலதூல்களை எழுதி னார். தாம் எழுதிய சைவவிற்கிடை பெரியபுராண வசனங்முதலிய நூல்களைத் தமது அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு, சைவர்கள் கடேறும்படி உதவினார். பல நூல்களைப் பரிசோதித்து அச்சிட்டார். இவர் தாம் வித்து வானுருந்ததேயன்றி, பிரபுவாயும் இருந்ததினால் நந்தனார் முதலிய அடியவர்கள் மேலும் சுவாமிமேலும் பாடிக் கொண்டுவந்த போய்கிறுக்கின்றூயர் முதலாணவர்களுக்குக் கொடுத்த பரிசுகள் பல.

நாவலர் கிறுவயசிலேயே சமயதீகை பெற்றார். பின்பு விசேஷாத்திகைகளும் நிருவாணத்தைக்கையும் பெற்றுக் கொண்டார். கைட்டிகப்பிரசரியத்தில் சிறிதும் வழுவாது ஒழுகிவந்தார். சிவபூசிசையேயன்றிச் சமராசாரியர்கள் து குருபூசையையும் கிரமமாகச் செய்துவந்தார். சிவராத்திரி கந்தசட்டி முதலிய விரதங்களையும் அனுடித்து வந்தார். தகப்பனார், தாயார் என்னும் இருவருடைய வருஷ சிராத்தங்களையும் சிரத்துதயோடு செய்து வந்தார். காமம் களவு வஞ்சலை முதலிய துர்க்குணங்கள் இவரிடத்தில் என்னளவும் இருந்ததில்லை.

தமிழ்நாட்டார் சைவசமயமே உண்மைச் சமயமென அறிந்துய்யத் தோன்றிய நாவலர்பெருமான், தமது நின் வயதிலே சிவபெருமானது பாதநீழிலே அடைந்தார்.

தோத்திரத்திரடி.

தேவாரம்.

திருஞனசம்பந்தமூர்த்திநாயனூர்

பண்—கெளசிகம்.

திருசிற்றம்பலம்.

காத லாகிக் கசிந்துகண் ஸீர்மல்கி
யோது னார்தணம் நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொருளாவது
நாத னும அமச்சி வாயவே.

குறிப்பு: — காதல்—பேரன்பு, நன்னெறி—முத்திநெறி,
வேதான்கினும்—நான்காகிய வேதங்களுள்ளும், நான்காவனா
இருக்கு, யகர், சாமம், அத்வம் என்பன, மெய்ப்பொருளாவது
உண்மைப்பொருளாயிருப்பது.

சர்வான்மாக்களையும்பிக்கும்பொருட்டேத் திருவவதாரஞ்
செய்த திருஞன சம்பந்தப் பிள்ளையார், துமது திருமணத்துக்கு
வந்தவராகிய எல்லோரையும் முத்தியிற் கூட்டுவிக்குதிருவளங்
கொண்டு, இந்த நமச்சிவாயந் திருப்பதிகந்ததைத் திருங்கலூர்ப்
பெருமண் ஆலயத்தில் சிவலோகத் தியாகேசர் சங்கிதிமில் ஒது
யாவரையும் சிற்சோதியிற் கலப்பித்தருளி, பின்னாத தமழ
டைய மனைவியாரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, தாழும் அச்சோதி
யுட்புகுந்து சிவசாயுச்சிய முத்தியடைந்தருளினார்.

திருப்பழைம்.

பண்—தக்கேகி.

வேத மோதி வெண்ணுால் பூண்டு வெள்ளை யெருதேநிப்
பூதஞ் சூழப் பொலிய வருவார் புலியி னுரிதோலார்
நாதா வெனவு நக்கா வெனவு நம்பா வெள்ளின்று
பாதங் தொழுவார் பாவங் தீர்ப்பார் பழங் நகராயே,

எருது- இடபாம், அது தருமவடிவானது. நாதா.....நம் பா என- அடியார்கள் போற்றும்வகை குறித்தது. பழன் நகரார்- திருப்பழனத்திலெழுங்கருளியிருக்கும் கடவுள். திருப்பழனம் காவிரிக்கு வடக்கரையில் உள்ள தலங்களுள் ஒன்று.

திருப்புள்ளிதுக்குவேணுர்.

பண்—சொமரம்,

கள்ளார்ந்த பூங்கொன்றை மதமத்தங் கதிர்மதியம் உள்ளார்ந்த சடைமுடியைம் பெருமானுருறையிடங் தள்ளாய சம்பாதி சடாமென்பார் தாமிருவர் புள்ளானாக் கரையளிடம் புள்ளிதுக்கு வேணுரே.

கன்- தென். மதியம்- சந்திரன்.

சம்பாதி சடாயு என்னும் இரண்டு புட்களும் பூசித்தசெப்தி இக்கே உணர்த்தப் பட்டது. சம்பாதி சடாயு என்னும் கழுகா சர் இருவரும் வேதங்களும் முருகக்கடவுளும் பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலமாதலின், புள் இருக்கு வேணுர் எனப் பெயர்பெற்றது. இது வைத்தீசரன்கோயில் என்று வழங்கப்படுகின்றது.

திருநாவுக்கரசனாயனுர்.

திருவதிகைவீரட்டாஸம்.

பண்-கொல்லி.

கூற்று மினவா றுவிலக் ககிலீர்

கொடுமை பலசெய் தனா ஏறியேன் ஏற்று யடிக்கே யிரவும் பகலும்

பிரியா துவணங் குவளெனப் பொழுதுந் தோற்று தென்வயிற் றினகம் படியே

குட்ரோ தூதக் கிழுடக் கியிட

ஆற்றே ணடியே ஏதிகைக் கெடில்

வீரட்டாவத் துறையம் மானே.

கூற்று ஆயின ஆறு - குலைநோயானது யமனை யொத்து வந்து வருத்துகின்ற விதத்தை. கூற்று - யமன், விலக்ககலீர்- நீக்கியருளுகின் நீரில்லை. துடக்கி முடக்கியிட - சுற்றி முறுக்க, கெடிலம்-நடுநாட்டி-லுள்ள மிகச்சிறந்தபுண்ணியநதி. திருவதிகைவீரட்டானமாநுராட்டுத் தேவாரத்தலங்களுள் ஒன்று.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருவுதிகை வீரட்டானத்து இறைவன் சங்கிதியில் தாது குலைநோய்தீரும்படி “கூற்றுயிவாறு விலக்ககிலீர்” என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

நயச்சிவாயத்திருப்பாதிகம்.

பொது.

பண்.காந்தாரபனு சமா.

சொற்றுணை வேதியன் சேதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழுக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடவிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே.

சொற்றுணைவேதியன்- ஆன்மாக்கனுக்கு உற்ற துணை என்று சொல்லப்படும் வேதியன். வேதியன்- வேதங்களை அருளிச்செய்தவன். பொன் திருந்து துணையாதி- பொலிவிணையுடைய திருத்தமாகிய இரு பாதங்களை கல் துணை பூட்டி- கல்லோடு சேர்த்துக் கட்டி. பாய்ச்சினும்- சேலுத்தினாலும்.

பல்லவராசன் சமணர்கள் வேண்டுகோலின்படி திருநாவுக்கரசுநாயனார்கள் கல்லிலேனுடேசேர்த்துக் கட்டுவித்துச் சமுத்திரத் திலே தன்விவிடச் செய்தான். அப்போது நாயனார் எம்பெருமானைத் தொத்திரம் பண்ணுவேன் என்று நினைந்து நமச்சிவாயத்திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். கட்டிய கழிரு அறுந்துபோயிற்று. சமுத்திரத்திலே கல்லானது நாயனார் ஓமற்பக்கத்தில் இருப்பத் தெப்பமாய்விதந்து திருப்பாதிரிப்புவிழுரில் வந்துசேர்ந்தது.

பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை
ஆவினுக் கருங்கலமரனஞ் சாடுதல்
கோவினுக் கருங்கலம் கோட்ட மில்லது
நாவினுக் கருங்கலம் நமச்சி வாயவே.

பொங்கு தாமரை- பொலிவபெற்ற தாமரைமல்ட் ஆ-பசு, அரன்- சிவன். அஞ்ச- பஞ்சகவ்வியம் அவை: பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம். ஆடுதல்- அபிஷேகங் கொண்டருளுதல். கோ-ஆரசன். கோட்டம்- கோனுதல், நடுசிலையின்றி ஓர்புறங் கோனுதல்.

இஹமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தின் இரண்டாவதுபாட்டு.

மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்.

நாமார்க்குங் குடியல்லோ நமனை யஞ்சோ
 நாகத்தி லிடர்ப்படோ நடலை மில்லோம்
 ஏமாப்போம் பிளிபறியோம் பணிவோ மல்லோ
 மின்பமே பெங்காளுங் துங்ப மில்லை
 தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
 சங்கரன் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
 கோமாற்கே நாமென்று மீளா வாளாய்க்
 கொய்ம்மலர்ச் சேவடி யினையே குறிகினுமே.

ஆர்க்கும் என்பது சிவபெருமானையும் அவனதியரரையும்
 ஒழிய ஏனைய யாவரையும் உள்ளடக்கியது. ஏமாப்போம்-சிவனது
 காவல் பெற்றேரும். கோமான்-தலைவன்.

திருநாவுக்கரசுநாயனுர் சைவசமயத்திலே பிரவேசித்த
 செய்தியை அரசன் சமணரால் கேள்வியுற்று, மந்திரிமாரை
 நோக்கி, “தருமதிசவரை அழைத்து வரகுங்கள்” என்று ஆங்கு
 ஞாபித்தரன். மந்திரிமார் திருவதிகையை அடைந்து நாயனுரி
 டத்திற்சென்று, “அரசன் உம்மை அழைத்துக்கொண்டு வரும்
 படி எங்களை அனுப்பினான் வாரும்” என்றார்கள். அதுகேட்ட
 நாயனுர் “நாமார்க்குங் குடியல்லோம்” என்னும் மறுமாற்றத் திருத்
 தாண்டகத்தைப் பாடி, “நாம் சீங்கள் அழைத்தபடியே வரக்கட
 வேராம் அல்லோம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

கந்தாமூர்த்திநாயனுர்.

திருக்கோவிலி:

பண்- கட்டாகம்.

நீல விழைந்தடியே லுலை நித்தலுங் கைதொழுவேன்
 வாளன கண்மடவா எவள்வாடு வருந்தாமே
 கோவிலி யெம்பெருமான் குண்டையூர்க்கில செல்லுப்பெற்றேன்
 ஆளிலை யெம்பெருமா எவை யட்டித் தரப்பணியே.

சித்தலும்- ஏப்பொழுதும். வாளன கண்மடவாள்- வாள்
 போலும் கண்ணுண்டயவராகிய பரவையார். இலை- இல்லை.
 பணி- கட்டாயிடுக.

குண்டையூர்க் கிழார் என்னும் வேளாளராகிய அன்பர் ஒருவர் சுந்தரசூர்த்தி சுவாமிகள்பொருட்டுப் பரவையர் வீட்டுக்கு நெடுங்காலமாக நெல் அனுப்பிவந்தார். வருங்காலத்து மழை இல்லாமையால் வளஞ்சுக்குவும் குண்டையூர்க் கிழார் இறைவனை நோக்கிப் பிராத்தித்தனர். சிவபெருமான் குண்டையூர் முழுவதும் நென்மலையாகச் செய்தருவினர். நாயனார் நென்மலையைக் கண்டு வியந்து இதனை எடுக்க ஆளும் சிவபெருமானே தந்தருவினங்கிறி முடியாது என்ற திருவனங்கெண்டு கோவிலின்னுங்தலத்தில் இருக்கும் சிவாலயத்தை அடைந்து “நேநீனைந்தஷ்யேன்” என்னும் பதிகம் பாடியருவினார். அப்பொழுது சிவபெருமான் சிவகணங்களை ஏவி, நென்மலையைப் பரவையர் திருமாவிகைக்குச் சேர்ப்பித்தருவினார்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

திருவாசகம்.

—*—

முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேளைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவிழைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யென்றாயன்த—
அத்தனைக் கருவியலா ஞாபெறுஞா டச்சோவே.

நெறி- மார்க்கம். பாறும்வண்ணம்- அழியும் வண்ணம்.
அத்தன் ஜூயன்.

திருவிசைப்பா.

—*—
பண்-பஞ்சமங்.

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
கடையிலாக் கருணைமா கடலை
மற்றவ ருறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பனர் மனமணி விளக்கைக்

செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைக்
திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த
கொற்றவன் றன்னைக் கண்டுவன் ஓவ்ளாம்
குளிரவென் கண்குளிரங் தனவே.

கற்றவர்- ஞானநூல்களைச் சற்குருமுகமாகப் படுத்தவர்.
கருணை- கிருபை, புரங்கள்- திரிபுரங்கள், திருவீழி மிழலை- கா
விரியாற்றுக்குத் தென்கரையிலுள்ள தலங்களுள் ஒன்று.

திருப்பல்லாண்டு.

பண்-பஞ்சமம்.

பாலுக்குப் பாலைன் வேண்டி யழுதிடப்
பாற்கட வீஷத்பிரான்
மாலுக்குச் சக்கர மன்றரூஸ் செய்தவன்
மன்னிய தில்லைதன்னுள்
ஆலிக்கு மந்தனர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
பலமே யிடமாகப்
பாலித்து நட்டம் பயிலவல் ஸானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பாலகண்-வியாக்கிரபாத முனிவருடையபுத்திரராகிய உப
மன்னியமுனிவர், “பாலுக்கு.....பிரான்” உபன்னியமுனிவர்
குழந்தைப்பிராயத்திலே பால்வேண்டி அழுதபொழுது நடராஜப்
பெருமான் திருப்பாற்கடலை அழைத்து அவருக்கு உண்ணுமாறு
கொடுத்தருளிய வரலாறு உணர்த்தப்பட்டது, மால்-விட்டுனு,
மாலுக்கு.....செய்தவன், திருமால் சிவபூசைசெய்து சிவபெரு
மானிடம் சக்கராயுதம்பெற்ற வரலாறு இங்கே குறிக்கப்பட்டது.
ஆலிக்கும் களிக்கின்ற, நட்டம்-திருக்கடனம்.

கச்சியப்ப சிவாசாரியர் கந்தபுராணம்.

மன்னுலகத்திலிற் பிறவி மாசற
எண்ணிப்பொருளோலா மெளிதின் முற்றுறக
கண்ணுதலுடையதோர் களிற்று மாழகப்
பண்ணவன் மலரடி பணிந்து போற்றுவாம்.

மாசு- குற்றம், நூதல்- நெற்றி, களிது- யானை, மலரடி-
மலர்போன்ற பாதங்கள்.

ஆறிரு தடஞ்சோள் வாழ்க
அறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க
குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள்
எறிய மஞ்சலை வாழ்க
யானைதன் எண்ணகு, வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க
வாழ்க்கீ ரடியா ரெல்லாம்.

வெற்பு- கிரவுஞ்சமல்ல, கூறுசெய் தனி வேல்- பிளங்கத் தூப்
பற்ற வேற்படை, குக்குடம் கோழிக்கொடி, மஞ்சனு- மயில்வாச
னம், யானை தன் அணங்கு- தெய்வயானை அம்மையார்.

அருணகிரிகாத சுவாமிகள்.

திருப்புகழ்.

இறவாமற் பிறவாமல் எனையாண்கற் குநுவாகிப்
பிறவாகித் திரமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே
குறமாதைப் புணர்வோனே குகனேசற் குமரோசா
கறையானைக் கிளையோனே கதிர்காமப் பெருமானே.

குறமாது- வள்ளியம்மையார், கறையானைக்கு இளையோன்-
உரல்போன்ற காலையுடைய யானையின் முகத்தையுடைய வினா
யகருக்குத் தம்பி.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் மாடல்.

இயாமற் பொய்விசால்வர் ஈல்லோரை நின்திப்பர் உற்றுப்பெற்ற
தாயாரை வைவர் கதிபாயிரஞ் செய்வர் சாத்திரங்கள்
ஆயார் பிறர்க்குப் காரஞ்செய் யார்தனமை யண்டனர்க்கொன்
நியா ரிருந்தென்ன போயென்ன காண்கச்சி யேங்பனே.

சதி-வஞ்சினை சயார்-கொடுக்கநாட்டார்.

பாராம் வேற்பவர்க் கில்லையென் னுமர் பழுதுவிசால்வி
வாராமற் பாவங்கள் வந்தனு காமன் உணமஹங்கு
பேராமற் சேவை பிரிபாம் ஸன்பு பெருதவரைச்
சேராமற் செல்வங் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே.

பாராமல்-தனது பழையவிலை கருதாது. மனம் அயர்ந்து
பேராமல் - மனஞ்சோர்ந்து முன் நிலைமையினின் று நிங்காமன்.
செல்வம்-திருவுடியாகிய சென்வம். சிதம்பர தேசிகன்- தில்லையில்
அழுங்தருளியிருக்கும் பரமாசாரியன்.

